

Forumul studențesc

Organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. Timișoara • anul XVII • nr. 6 (131) 1989 • 12 pag. 3 lei

Intreaga activitate a organelor și organizațiilor U.A.S.C. (A.S.C.) din Centrul Universitar Timișoara se desfășoară în aceste zile în climatul de intensă efervescență politică și puternică angajare patriotică generat de dezbaterile ample de către popor a Programului-directivă cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1991—1995 și orientările de perspectivă pînă în anii 2000—2010 și a Tezelor pentru Congresul al XIV-lea al P.C.R.

În toate colectivele de studenți din CU Timișoara, dînd expresie alesele sentimente de înaltă stimă și prețuire, de nețărmurită dragoste și profundă recunoștință ale întregului tineret muncitor, în deplin consens cu voința unanimă a întregului partid și popor, în adunările generale ale organelor și organizațiilor A.S.C. s-a ex-

PENTRU PROPĂȘIREA ROMÂNIEI

primat adeziunea față de Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 27—28 iunie 1989 cu privire la re alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția de secretar general al P.C.R.

Studenții din primul centru universitar cîtorit în anii marii epoci naționale deschisă de actul istoric de la 23 August 1944, se alătură prin această opțiune omagiului pe care îl aduce țara valorilor cutezantei și pasiunii revoluționare, patriotismului și omeniei, înalt întrupate în viața și opera secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a tovarășei academiciene dr. ing. Elena Ceaușescu, a cărei prestigioasă activitate se află la baza programelor de modernizare a învățămîntului, științei și culturii în țara noastră. Ne exprimăm încrederea că toți studenții din C.U. Timișoara își vor intensifica eforturile pentru a conferi acestui cald omagiu dimensiunea concretă și spornică a angajamentului de a servi permanent la propășirea țării prin confruntare temeinică, lucidă, cu cele mai înalte exigențe ale contemporaneității, de a trăi și munci sub semnul imperativelor celui mai nobil ideal, idealul comunist de muncă și viață.

MIRCEA MIHĂIESCU ■

Știință, învățămînt, producție

Intreaga opera teoretică și practică a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind construcția socialistă în patria noastră, este străbătută de ideea forță a rolului determinant pe care îl au dezvoltarea și promovarea științei, perfecționarea învățămîntului ca factori primordialii ai asigurării progresului continuu economico-social în România. De aproape două decenii și jumătate se dovedește, prin însăși impresionanta evoluție a economiei naționale, excepționala semnificație a acestei abordări materialist-dialectice și istorice, novatoare și originale a acestui imperativ major, vital pentru modernizarea și sporirea eficienței muncii în toate sectoarele. Concepția secretarului general al partidului privind rolul sporit al creației științifice și tehnice în epoca noastră, în condițiile revoluției științifico-tehnice universale, își dovedește strălucit viabilitatea și fertilitatea creatoare, stimulatorie prin tot mai numeroasele și impunătoarele înfăptuiri ale poporului nostru.

Un merit de primordială însemnătate în această implicare tot mai profundă a științei și învățămîntului în dinamica progresului economico-social, în sporirea și activizarea întregului potențial de creație, în modernizarea sa continuă, ca și în îmbogățirea palmaresului științei și tehnicii românești cu noi realizări și contribuții originale revine tovarășei academiciene doctor inginer Elena Ceaușescu, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim viceprim-ministru al guvernului, președintele Consiliului Național al Științei și Învățămîntului. Sub îndrumarea sa competentă, rețeaua națională a creației tehnico-științifice s-a perfecționat continuu, structural și organizatoric, a fost legată tot mai strîns de învățămînt și producție, de viață, întreaga creație științifică fiind orientată cu claritate spre marile și complexe obiective de dezvoltare ale țării. Promovarea fermă a acestei orientări a determinat creșterea continuă a rolului științei în construcția socialistă a țării.

În lumina acestui obiectiv fundamental, a noilor exigențe ale actualei etape de dezvoltare a patriei, prefigurate mobilizator în documentele programatice pentru Congresul al XIV-lea, realizările de pînă acum vor trebui superior valorificate și amplificate, în așa fel încît știința, învățămîntul să-și aducă noi contribuții la progresul țării, la înflorirea continuă a societății noastre, la îmbogățirea universului spiritual al oamenilor.

PĂMÎNT ROMÂNESC

Rotund se-nchide-n palmă un strop din glia țării
Și reazăm îmi pun brațul pe piept și peste frunte
Să simt aroma țărnei adusă de la munte
De-un vînt senin, agale, pîn' la nisipul mării.

Pămînt vrăjit de astre și fericit de oameni,
Pacifică lumină stropită cu sudoare,
De la țărnia stîncii la lujerul de floare
Precaromânească pace în suflete ne sameni.

Se-nchide arc de timpuri eroice și grele,
Strămoșii își dorm somnul în brazda mileanară
Visînd adînc la visul ce a clădit o țară,
Un chip pe fața lumii „ca luna între stele”.

Și se încoardă pieptul și brațu-i cu țarie,
Ne cheamă azi partidul la marile-i zidiri
Lăsînd peste istorii de aur nemuriri...
Stăvîită fie-ți glia, eternă Românie!

CRISTIAN ULEA ■

Pasiuni și fermitate revoluționară

PROGRAMUL DIRECTIVĂ ȘI TEZELE pentru Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la marele forum democratic din noiembrie 1988, magistrarele sale cuvântări la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din aprilie și iunie 1989, fundamentând obiectivul strategic și direcțiile prioritare ale dezvoltării României în cincinalul 1991—1995, precum și orientările în perspectiva anilor 2000—2010, se constituie ca documente programatice ce orientează și direcționează amplul proces de dezvoltare și modernizare a învățământului, activitatea politico-ideologică de făurire a omului nou, participant activ la procesul revoluționar de edificare a socialismului și de trecere, la începutul mileniului următor, la edificarea treptată a comunismului în patria noastră.

Cunoașterea acestor documente de o inestimabilă valoare constituie obiectul pregătirii politico-ideologice și în Institutul Agronomic Timișoara. În cadrul cercurilor politico-educative s-au dezbătut primele două teme programate la aceste dezbateri asistând cadrele didactice îndrumătoare de an și grupe și cadrele didactice de la științele sociale. Dat fiind rolul propagandiștilor în desfășurarea dezbaterilor aceștia au fost instruiți în cadrul preseminariului organizat cu sprijinul Cabinetului de științe sociale. Atenția noastră deosebită s-a îndreptat spre studenții anilor I, care au fost invitați să participe la o dezbateră-model a colegilor din anul IV agricultură, organizată în Aula IAT.

S-a urmărit în cadrul dezbaterilor tratarea argumentată și accesibilă a noilor teze, orientări și aprecieri, a principalelor concepte și idei definitorii referitoare la tendințele, fenomenele și procesele economice și social-politice care au loc pe plan intern și în viața internațională, realizându-se strînse legături cu sarcinile ce ne revin nouă, studenților, agronomi, din aceste documente.

Au fost organizate simpoziioane și mese rotunde pe lângă cabinetul de științe sociale, pe teme ca: „Dezvoltarea agriculturii românești în lumina documentelor Congresului al XIV-lea al Partidului Comunist Român”, „Dezvoltarea științei și învățământului în lumina documentelor Congresului al XIV-lea al Partidului Comunist Român”, cu participarea unor invitați — personalități ale vieții noastre politice.

Dezbateri interesante au realizat studenții și în cadrul cercurilor de studiere a Statutului P.C.R. și a cercului de pregătire politico-ideologică a cadrelor A.S.C.

Dezbaterile au evidențiat preocuparea studenților pentru cunoașterea și aprofundarea documentelor pentru Congresul al XIV-lea dovedind capacitatea lor de a desprinde sarcinile majore ce revin agriculturii, învățământului, studențimii pe drumul înfăptuirii mărețelor obiective ce stau în fața noastră; hotărârea de a se forma ca specialiști capabili să răspundă cât mai bine la exigențele mereu crescînde ale introducerii în producție a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, de a acționa cu sentimentul de răspundere pentru tot ceea ce fac, acestea constituind premise trainice ale atitudinii înaintate în activitatea productivă, în vederea înfăptuirii obiectivelor Noii Revoluții Agrare.

Dezbaterile documentelor programatice ale Congresului al XIV-lea au constituit un nou și important prilej pentru afirmarea hotărârii studenților Institutului Agronomic Timișoara de a acționa cu pasiune și fermitate revoluționară împreună cu întregul nostru popor, pentru înfăptuirea istoricelor hotărâri ce vor fi adoptate de marele forum al comuniștilor pentru înaintarea neabătută a României pe calea libertății și progresului social, pentru făurirea în

mod liber și conștient a destinului nostru — destinul socialist și comunist. S-a evidențiat cu această ocazie alăturarea unanimă a studenților la hotărârea Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român din iunie privind propunerea ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român, studenții văzînd în aceasta chează mersului nostru înainte pe calea împlinirii celor mai cuceritoare proiecte și aspirații ale României.

TAMARA EKART
vicepreședinte al C.U.A.S.C.
din Institutul Agronomic

listă în țara noastră. S-a exprimat totodată convingerea că mersul ferm înainte al patriei noastre pe drumul bunăstării și fericirii nu este posibil decât sub conducerea P.C.R. în frunte cu secretarul său general tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Din dezbaterile documentelor amintite se desprinde contribuția deosebită a tovarășului lor, inginer Elena Ceaușescu, la progresul științei, al învățământului și culturii. Participanții la dezbateri și-au luat angajamentul ferm de a transpune în viață ideile și tezele cuprinse în Programul-Directivă, fiind puternic pătrunși de spiritul și cerințele

anilor construcției socialiste, îndeosebi de la Congresul al IX-lea încoace, scoțîndu-se în evidență valoarea tezelor, ideilor și orientărilor teoretice de o deosebită însemnătate ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, teze care definesc în mod științific rolul conducător al partidului, funcțiile și metodele de înfăptuire a misiunii sale istorice.

Avîndu-se în vedere rolul fundamental și aportul deosebit al tovarășei Elena Ceaușescu, eminent om politic și savant de înalt prestigiu mondial, adus de dezvoltarea economico-socială a țării noastre, în promovarea și generalizarea progresului în toate domeniile economico-sociale, punîndu-se accentul pe

PROGRAMUL — DIRECTIVĂ PENTRU CONGRESUL AL P. C. R. ÎN STUDENȚILOR

În concordanță cu cerințele progresului

Pentru realizarea scopului întregii activități instructiv-educative, acela de formare a omului nou, care să activeze conștient la construirea unei societăți multilateral dezvoltate, a socialismului și comunismului, cercurile de dezbateri politico-ideologice din Universitate desfășoară o intensă activitate în aceste zile, premergătoare marelui forum al comuniștilor — Congresul al XIV-lea al P.C.R.

Acționînd, așa cum ne-am obișnuit, pentru popularizarea și însușirea de către toți studenții a documentelor de partid și de stat, a prețioasei opere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, și de această dată, cu sprijinul catedrelor de științe sociale și economie politică și sub îndrumarea organelor de partid, comisia politico-ideologică din Universitate a acționat pentru ca în cadrul celor 19 cercuri politico-educative să fie amplu dezbătute și aprofundate ideile programatice de importanță majoră din Programul-Directivă pentru Congresul al XIV-lea al P.C.R.

Cu participare majoritară, studenții noștri au dat dovadă de o înaltă conștiință revoluționară, de receptare a tot ceea ce e nou pe tărîm ideologic și politic, de o capacitate deosebită de sinteză și analiză, participînd deschis la dezbateri, subliniînd și dîndu-și deplina adeziune la ideile forță ale Programului-Directivă pentru Congresul al XIV-lea al P.C.R.

Participanții au desprins importante concluzii teoretice călăuzitoare pentru activitatea următoare. Astfel, putem spune că Tezele pentru Congresul al XIV-lea al P.C.R. cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1991—1995 și orientările de perspectivă pînă în anul 2000—2010 încorporează în ele gîndirea și contribuția hotărîtoare, de inestimabilă valoare, a secretarului general al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, la fundamentarea și elaborarea întregii politici interne și externe, la opera de construcție socia-

acelui, „de a avea tineri cu o temeinică pregătire profesională, politică, culturală, în concordanță cu cerințele progresului tehnico-științific, ale cunoașterii umane în general, a concepției revoluționare despre lume și viață — materialismul dialectic și istoric”.

CONSTANTIN DUMITRANA
vicepreședinte al C.U.A.S.C.
din Universitatea Timișoara

Un vot pentru sănătatea oamenilor

În climatul de puternică angajare a comuniștilor, a tuturor oamenilor muncii de a întîmpina cu rezultate deosebite în toate domeniile activității economico-sociale cel de-al XIV-lea Congres al partidului, a avut loc în cadrul cercurilor politico-ideologice studențești din cadrul Institutului de Medicină Timișoara dezbaterile Directivelor Congresului al XIV-lea al P.C.R.

În cadrul dezbaterilor s-a analizat locul și rolul partidului comunist în edificarea societății socialiste. S-a prezentat experiența dobîndită de P.C.R. în

minunatele condiții create în țara noastră științei, cercetării, învățămîntului, s-a insistat pe necesitatea ridicării continue a nivelului profesional al studenților, evidențiîndu-se rolul studenților comuniști în obținerea unor rezultate cît mai bune de către toate colectivele de studenți din institutul nostru.

S-a pus un accent deosebit pe dezbaterile problemelor cu caracter politico-ideologic și de conducere, insistîndu-se asupra necesității cultivării la viitorii medici a principiilor eticii și echității socialiste, a formării omului nou cu o înaltă conștiință revoluționară.

S-au dezbătut, concret și angajat toate punctele Programului-Directivă pentru Congresul al XIV-lea, făcîndu-se legătura între sarcinile curente și cele de viitor, aceste dezbateri constituind analize profunde, menite a stimula participarea și mai activă a studenților la cercurile politico-ideologice din institutul nostru.

Dezbaterile în cadrul cercurilor politico-ideologice a Programului-Directivă și a Tezelor pentru Congresul al XIV-lea au constituit un prilej de însușire de către studenții medici a unor valoroase concluzii teoretice și de asumare a unor angajamente practice, derivînd din sarcinile ce ne revin din aceste documente.

Studenții și-au însușit tezele, ideile și orientările teoretice de o deosebită însemnătate ale tovarășului Nicolae

Ceaușescu, secretar general al partidului, care definesc în mod științific rolul conducător al P.C.R., funcțiile și metodele de îndeplinire a misiunii sale istorice.

Dezvoltarea învățământului general și a învățământului superior în țara noastră este rezultatul direct al creșterii puternice a forțelor de producție. Studenții au înțeles că numai pe baza dezvoltării forțelor economice și sociale s-a putut realiza puternica dezvoltare a învățământului în patria noastră. Obiectivele de dezvoltare în viitor vor putea fi îndeplinite în bune condiții doar dispunând de specialiști de înaltă calificare și cu un înalt nivel științific, condiție

al XIV-lea, organele și organizațiile A.S.C. din I.P.T.V. au sarcina de a acționa consecvent pentru trecerea la o nouă calitate profesional științifică, conlucrând permanent cu ceilalți factori ce contribuie la desfășurarea procesului de învățământ, sub directa îndrumare și conducere a organelor și organizațiilor de partid.

O caracteristică esențială a actualei etape este lărgirea activității politico-ideologice educative, de formare a omului nou, de ridicare și afirmare deplină a conștiinței socialiste revoluționare, a

ȘI TEZELE AL XIV-LEA DEZBATEREA TIMIȘORENI

hotărâtoare pentru făurirea socialismului și comunismului.

Pentru îndeplinirea acestui deziderat, studenților Institutului de Medicină le revine datoria de a depune eforturi susținute pentru însușirea celor mai înalte cunoștințe științifice din domeniile de specialitate, din științele sociale, pentru cunoașterea legilor naturii, legilor dezvoltării societății omenești. Studenții s-au angajat să răspundă îndemnulului tovarășului Nicolae Ceaușescu, de a învăța continuu, deoarece a învăța este azi cea mai înaltă datorie patriotică și revoluționară pentru tânăra generație. Formarea studenților ca buni cetățeni ai României socialiste este o necesitate pentru a asigura existența patriei și a poporului nostru în rîndul țărilor independente ale lumii.

Studenții și-au luat de asemenea angajamentul să contribuie la dezvoltarea continuă a științei și culturii medicale românești, să respecte principiile eticii și echității socialiste, să se formeze ca medici cu o înaltă conștiință revoluționară.

Concluziile teoretice desprinse și angajamentele practice asumate de studenții Institutului de Medicină în cadrul dezbaterilor politico-ideologice reflectă hotărârea acestora de a-și concentra toate eforturile pentru îndeplinirea ireproșabilă a sarcinilor ce le revin în viitor în dezvoltarea economică-socială a patriei noastre.

ADINA NADOLNIC
vicepreședinte al C.U.A.S.C.
din Institutul de Medicină Timișoara

Lupta pentru o nouă calitate

Dezbaterea documentelor Congresului al XIV-lea în organizațiile A.S.C. ale I.P.T.V.T. s-a caracterizat printr-un climat de puternică angajare politică în îndeplinirea sarcinilor ce revin studenților din Programul-Directivă și Tezele pentru Congresul al XIV-lea al P.C.R. În lumina documentelor Congresului

conduitei civice. Experiența comisiilor politico-ideologice din institut a probat că studierea documentelor de partid nu constă doar în a face referiri la un document nou apărut, sau a înlocui unele date statistice cu altele noi. Necesăritate este să se explice documentat și convingător importanța, sensul și semnificația tezelor, principiilor și măsurilor preconizate de documentele programatice, precum și precizarea sarcinilor ce revin fiecărui an de studiu. Este deci necesar să se acționeze în Institutul nostru în direcția perfecționării, organizării și desfășurării tuturor formelor de pregătire politico-ideologică.

Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) trebuie să militeze pentru găsirea unor forme noi, specifice fiecărui colectiv de desfășurare a ședințelor de învățământ politico-ideologic. Se impune totodată o

Tineri la examenul faptelor

A fi revoluționar de profesie, se spune. A acționa în orice profesie în mod revoluționar, în gândire, concepții și mentalități, spunem noi. Fără formalism, cu deschidere spre nou și progres. O premiză este îndeplinită: starea de a fi tînăr. O alta, canalizarea idealurilor și energiilor creatoare specifice vârstei în direcția unui scop mobilizator, poate și trebuie să fie realizată printr-o îmbunătățire și ridicare la nivel superior a activității politico-ideologice a studenților. Sintem cu toții în așteptarea Congresului al XIV-lea al Partidului, eveniment cu valoare de jalon în viața partidului, a întregului nostru popor. În adunările de dare de seamă și alegeri care au avut loc în această perioadă și în învățământul superior a fost dezbătută în spirit critic și autocritic activitatea desfășurată. S-au luat angajamente, s-au făcut propuneri pentru îmbunătățirea acesteia. Acum urmează să se treacă la fapte, pentru că, după cum sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, doar faptele, rezultatele înregistrate în producție, bunăstarea materială și spirituală a întregului nostru popor pot demonstra cu tărie superioritatea orînduirii noastre socialiste. Ce înseamnă în fond pentru studenți acest examen al faptelor? Îmbunătățirea considerabilă a pregătirii profesionale, abordarea cu toată seriozitatea a practicii produc-

tive, care să nu se limiteze la simple vizite în întreprinderi, obținerea de rezultate concrete în cercetarea științifică studențească, prîn abordarea de pe principii creatoare a proiectului de stat, măsură a pregătirii studentului și a capacității sale de integrare rapidă în viața socială, ca tînăr specialist și cercetător. Apoi înlăturarea oricărui urme de formalism din activitatea de asociație, implicarea mai activă a liderilor de asociație și a studenților membri de partid, în problemele colegilor lor, în activitatea grupelor de studiu din care fac parte. După cum se precizează în Tezele pentru Congresul al XIV-lea: „Ca urmare a puternicei dezvoltări a științei, învățământului și culturii, o pondere deosebită a căpătat în societatea noastră intelectualitatea. Nemaexistînd clase exploătătoare, practic întreaga intelectualitate provine din rîndul muncitorilor și țăranilor, al oamenilor muncii. Intelectualitatea reprezintă o puternică forță socială și ea va avea un rol tot mai important atît în producția materială și spirituală, cît și în întreaga viață politică și socială“. O intelectualitate nouă, a noului, acționînd într-o concepție unitară pentru modernizarea complexă a societății.

MIRCEA MITRUȚIU

intensificare a colaborării cu catedrele de științe sociale pentru a îmbunătăți conținutul politico-educativ al tuturor acțiunilor organizate.

Pe viitor se impune să sporească calitatea informărilor politice lunare, ca punct distinct la ordinea de zi a adunărilor generale, să crească numărul înțilnirilor cu cadrele de partid, să sporească rolul informărilor politice de sinteză la toate nivelele, ca formă de pregătire cu deosebită aderență în rîndul studenților.

Cercurile de pregătire politico-ideologică trebuie să-și intensifice activita-

tea, să-și ridice nivelul calitativ, astfel încît să devină locul unde se formează și consolidează conștiința revoluționară înaintată a fiecărui activist.

Propaganda audio-vizuală va fi concepută unitar în toate căminele studențești, acordînd o atenție deosebită prezentării documentelor Congresului al XIV-lea al P.C.R., a mărețelor realizări obținute de poporul nostru în anii socialismului.

DANIELA POPA
vicepreședinte al C.U.A.S.C.
din Institutul Politehnic „Traian Vuia“

PRIVILEGIUL DE A ÎNVĂȚA ÎN ROMÂNIA

● Vineri 15 septembrie, în incinta Centrului de Cultură și Creație Socialistă „CÎNTAREA ROMÂNIEI” pentru studenți a fost organizată o seară cultural-distractivă dedicată studenților din anul I. Cu acest prilej, au fost urmărite proiecții din filme și a fost dezbătut programul activității culturale din noul an de învățămînt.

● 19 septembrie — a fost prezentată fotoexpoziția; „Rolul determinant al științei în afirmarea progresului multilateral al societății”.

● Montan-grup a prezentat „Itinerar turistic românesc”, — proiecții dia comentate (20 septembrie).

● Duminică 24 septembrie cenaclul „HG Wells” a orga-

PANORAMIC STUDENȚESC

nizat „Preliminariile la Conferința anuală a cenaclurilor de anticipație.”

● Cenaclul „Pavel Dan” a dezbătut programul pe semestrul I al anului universitar 1989/90. Insciriere de noi membri.

● Tot duminică, 24 septembrie, în salonul de arte plastice, sub genericul „Culori ale studentiei”, a avut loc retrospectiva cercului studențesc „Romul Ladea”.

● În zilele de joi, ora 20,30, Marcel Botcheller, maestru de dans, cu concursul formației „Reflex”, organizează cursul „CUM DANSAM?”

● Joi, 28 septembrie, la Casa Tineretului din Timișoara a avut loc deschiderea Conferinței pe țară a cenaclurilor de literatură și artă de anticipație tehnico-științifică, organizată de revista „Știință și tehnică” în colaborare cu cenaclurile „H. G. Wells” și „Helion”.

IN ATENȚIA STUDENȚILOR!

Redacția revistei „Forum studențesc”, împreună cu Cercul de presă al CCCS „CR”, organizează un concurs de creație publicistică dotat cu premii în număr. Cele mai bune materiale vor fi publicate în paginile revistei noastre. Tema concursului este: „Studentia între vis și realitate”.

Materialele pentru concurs vor fi aduse personal la Casa studenților, B-dul Tinereții nr. 9, camera 7. În zilele de luni și joi, orele 20,00 pînă la data de 15.12.1989.

FORUM STUDENȚESC

Cînd i-am cunoscut, ceva din auriul soarelui de toamnă strălucea aparte pe fețele lor adumbrate de vechi povești orientale. Numele lor aduc a pas de caravană sau strigăt de muezin: Mohamed Husein Mansoor Sulleih și Abdulwasa Said Mohamed Abdullah Al Aqel. (Nu vom conțeni niciodată să nu ne oprim uimiți, cu reacția tipică europeanului, în fața avalanșei onomastice revărsată parcă direct din povestirile Seherzadei...)

Sînt amîndoi studenți la Facultatea de Medicină timișoreană, studenți foarte buni. Sînt amîndoi yemeniți. Sînt îndrăgostiți de viitoarea lor profesie. Care e mai mult decît o profesie. Asemănările se opresc aici. Mohamed Sulleih este în al șaselea an de facultate (și al șaptelea de cînd a descoperit România, cum îmi spune) foarte aproape de țelul propus: refîtoarcerea în patrie, alături de soție și cei patru copii, ca medic. Nu orice fel de medic, ci unul bun, așa cum a mai avut ocazia să vadă acolo, acasă, un absolvent al medicinei timișorene, apreciat de un specialist ca „cel mai bun dintre asistenții săi tineri, un excelent practician”. Abdulwasa Al Aqel, venit la Timișoara în urma sfatului colegului său mai mare, este în anul doi. Vorbăreț avansat în perimetrul paremiologiei românești, dornic să-și perfecționeze continuu cunoștințele de limbă și cultură românească, ocupă aproape tot spațiul temporal acordat discuției pe care am purtat-o: „anul pregătitor e piatra cu care începi să construiești, vei realiza o casă bună sau rea după cum începi. (...) Am considerat mereu că limba română trebuie foarte bine cunoscută, ca și poporul român. Printre primele lucruri cumpărate în România și duse apoi acasă a fost o carte de istorie a acestei țări, a acestui popor minunat. (...) De ce tocmai „orașul florilor”? Pentru că am auzit că aici, în afara cliimei mai blînde, frumuseții deosebite a locurilor și a oamenilor, predă domnul conferențiar Niculescu! Nu credeam că vreodată voi ajunge să mă trezesc dimineața cu nerăbdarea de a merge la un curs de șase ore! Și cu toate astea, merg ca la un film de excepție. (...) Nu am ajuns încă să merg în tabere studențești. Mohamed a fost la Predeal, la Si-

naia, la Brașov, unde a cunoscut minunata iarnă românească, frumusețea extraordinară a acestei țări și ospitalitatea oamenilor. Eu vreau să vă relatez altceva: în vara acestui an, pe baza a ceea ce știam din anul precedent, în București fiind, căutam magazinul „Unirea”. Am început să întreb trecătorii care, amuzați, mi-au arătat firma sub care stăteam... Nu mai recunoșteam locul! Este minunat, extraordinar ce s-a construit. (...) Știam cîte ceva despre România de la tatăl meu, care are o funcție politică în orașul natal. Venit aici, mi-am dat seama de munca extraordinară dusă de poporul român pentru a realiza lucruri minunate. Sînt convins că o țară ca a dumneavoastră, fără datorii externe, cu oameni atît de muncitori, va ajunge foarte departe. (...) Nu pot să nu vă spun ce m-a uimit cel mai mult aici: spre deosebire de țara mea, unde un profesor renumit nu poate fi abordat de un student, aici cu cît profesorul este mai „mare”, cu atît pare mai modest, răspun-

zînd oricînd întrebărilor noastre, oriunde, ceea ce pînă aici, repet, mi se părea de domeniul fanteziei!”

Treptat, convorbirea noastră alunecă spre alte teme. Cei doi se exprimă în idei clare, formulate concis: tradiția arabă îi cheamă la responsabilitatea față de opțiunea făcută, față de familie și țară, orice an de facultate pierdut, orice examen promovat sub medicră însemnînd nesocotirea acestora; medicina nu este doar o profesie, este o chemare, este o artă care se deprinde, în consecință nu trebuie neglijat nimic din ceea ce se predă în facultate, pentru că totul contribuie la formarea unui medic bun.

Interlocutorii mei, atît de deosebiți în formă, au totuși o trăsătură comună, de fond, pe care o exprimă fiecare în felul său, în deplin asord însă: sînt fericiți că au avut șansa și, de ce nu? privilegiul de a studia în România.

LUCIAN RISTEA

FACULTATEA LA SERAL ÎNTRE CERINȚE ȘI REALITATE

Martî, 12 septembrie. De abia s-au încheiat reexaminările. În sfîrșit, cei mai mulți dintre studenții politehniști au intrat în scurta lor vacanță lipsită de griji. Alții se pregătesc pentru sesiunile prelungite, iar alții, nu puțini, încearcă să se consoleze cu gîndul repetenței sau al anului de producție care li se deschide în față. O zi frumoasă și însoțită de toamnă timpurie. Undeva, în culisele acestui binecunoscut scenariu autumnal timișorean, se desfășoară ședința Senatului Institutului Politehnic.

Materialul de fond a fost prezentat de către tovarășa profesor Doina Drăgulescu. Un bilanț al anului universitar tocmai încheiat. Titlul acestui material: „Analiza comparativă a nivelului pregătirii profesionale a studenților de la învățămîntul seral și zi; posibilități și măsuri de ridicare a nivelului pregătirii profesionale a studenților de la învățămîntul seral”. După audierea expunerii, am înțeles cît de multă muncă s-a depus la întocmirea acestei analize. Să ne oprim, pentru început, asupra sondajului realizat printre studenții I.P.T., relativ la opinia lor față de activitatea profesională susținută.

În I.P.T., în anul universitar 1988-1989 au fost 5057 studenți la seral și 5789 la zi, deci un total de 10846 tineri. Din rîndurile lor, 3,9% apreciază cunoștințele predate ca fiind dificile și nesistematice; 3,55% consideră că acestea sînt învechite și nefolositoare; 31,79% cred că informațiile predate spre asimilare sînt clare însă prea numeroase; 17,23% sînt prea obosiți pentru a învăța ritmic, iar 13,30% sînt de părere că asimilarea cunoștințelor cere prea mult timp. Pe alte coordonate numerice: 73,71% declară că învață în medie șapte ore pe zi, iar 36,59% nouă ore. În fine un procent de 11,90% apreciază starea lor de sănătate drept nesatisfăcătoare.

Pe primul loc în „top”-ul insucceselor școlare, Facultatea de Mecanică — în jur de 10% repetenți la zi și cca. 20% repetenți la seral. Au fost omiși, cum se obișnuiește, cei ce se întorc din producție în amfiteatre, sau cei ce tocmai se îndreaptă spre „purgatoriu”. O moștenire păstrată cu sfințenie de fiecare serie de studenți, mai mult, chiar îmbogățită în fiecare an.

După încheierea expunerii realității deosebit de grave a situației profesionale la învățămîntul seral, s-au înscris la cuvînt o serie de reprezentanți ai întreprinderilor timișorene în cadrul cărora își desfășoară activitatea productivă studenții seraliști. Am aflat despre inițiativele frumoase ale conducerii I.A.E.M.; despre metodele de control riguros, de stimulare bă-

nească și de sancționare, în funcție de rezultatele obținute la învățatură de fiecare angajat seralist în parte; despre contactul permanent și susținut al reprezentantului întreprinderii cu cadrele didactice implicate; despre efectele benefice ale tuturor acestor măsuri noi și... așa mai departe.

În așteptare și cu privirile pe colțul străzii Alba Iulia am reușit să îmbătrînesc cu încă o oră. Nădejdea zăcea totuși ascunsă undeva în subconștient și cea din urmă luare de cuvînt mi-a dovedit că nu mă înșelasem. Tovarășului Arke Marcus — director al întreprinderii Electrotimiș — i-au fost suficiente cîteva minute pentru a trece în revistă, în plen, mare parte din lucrurile integrate de mult în cotidian, pe care le cunoaștem cu toții atît de bine încît au încetat să ne mai sensibilizeze. Să vedem așa dar în primul rînd care este rostul învățămîntului seral în țara noastră! Această formă specifică de învățămînt superior a luat ființă dintr-o inițiativă binevenită. Ea se adresează în special personalului muncitor din unitățile economice, productive sau nu. Deci acelor oameni ai muncii care doresc și sînt capabili să se perfecționeze în propriul lor domeniu de activitate li se oferă o șansă prin intermediul seralului. Cunoșcători ai unei meserii, ei au posibilitatea aprofundării teoretice a acesteia și deci a largirii propriului lor orizont profesional. Iar cîștigul pare evident pentru orice întreprindere care-și formează inginerii — și alte cadre de conducere — pe parcurs, din rîndurile propriilor angajați. Acesta este, în consecință, rostul învățămîntului seral în omânia. Dar oare la fel se prezintă și configurația sa? Evident că nu. În ultimii ani, direcțiile imperativului sus amintit s-au încurcat, natura seraliștilor a intrat într-un stadiu fluctuant și învățămîntul seral într-un loc pe care de regulă îl numim fundătură. Cauzele? Mai întîi acel snobism generalizat al necesității de a termina cu orice preț niște studii superioare. Nur contează ce, principalul e ca odreasa să intre, indiferent unde. După ce a intrat... mai vedem noi. În urma unei bine puse la punct selecții valorice, cursurile serale se aleg cu ce rămîne de pe la alte facultăți mult jinduite. Studentul de la seral nu e nici măcar unul mulțumit, satisfăcut, ci e consolât. Ce să mai vorbim despre atracție, dăruire și pasiune.

E oare o situație ieșită din comun, sau numai nouă ni se pare astfel?

OVIDIU GULEȘ ■

OAMENI ȘI HUMUS

- O știință a matricei din care toți ne-am născut ● „Nu s-a simțit pensionar nici o clipă” ● „Cînd lucreai cu el, aveai impresia că nimic nu este imposibil”
- A cerut să rămînă pentru totdeauna în pămîntul pe care l-a trezit la o a doua viață

Viața noastră nu-i decît o sumă de amintiri. Cele plăcute și frumoase nu trebuie uitate niciodată, ele reprezintă florile, care dau sublimul parfum al acesteia. Oricum s-ar desfășura în timpul trăirii noastre, ea reprezintă un întreg cu: trecut, prezent și viitor. Cele trei etape biologice prin care trecem: copilărie-adolescență, maturitate și bătrînețe se întrepătrund și condiționează fără întrerupere toată viața.

Cercetările socio-umanstice, demografice și psihologice arată că ultima etapă, caracterizată prin pensionare, aer cele mai mari implicații în viața oamenilor. Ea generează acestora sentimente de inutilitate, însoțite, în multe cazuri, de șocuri psihice și afective reflectate în starea sănătății la cei mai sensibili, uneori ducînd pînă la curmarea vieții. Traumatismele respective sînt suferite în cea mai mare parte de către cei ce s-au bucurat în viață de mute onoruri, de favoruri de toate felurile, dispărute brusc prin actul pensionării. Bărbații sînt în ge-

Strategia vieții noastre

neral mult mai afectați de neajunsurile create de pensionare decît femeile

Pirghiile prin care se acționează în păstrarea echilibrului între generații, respectiv între forțele productive și neproductive, sînt măsurile demografice și cele socio-sanitare. O improspătare activă și bine chibzuită a societății este absolut necesară continuu, mai ales ținîndu-se seama de o anumită tendință de reducere în general a nașterilor și în același timp de o creștere a vîrstei medii de viață a oamenilor.

În această privință, se fac auzite anumite ipoteze, cum că în anul 2000 și în milenii următoare populația globului de 6-7 miliarde locuitori va cuprinde cca. 4 miliarde pensionari și numai cca. 3 miliarde oameni activi. Într-o asemenea situație, oricît am crede în puterea tehnicii și științei, societatea va fi confruntată cu foarte mari neajunsuri de tot felul.

Pentru prevenirea și înlăturarea unor situații inumane și ineficiente pentru societate, se impun o serie de măsuri educative, ce trebuie luate și aplicate cu mult simț de răspundere, față de noi înșine, indiferent de vîrsta ce o avem și mai cu seamă dacă sîntem pensionați. Să înlăturăm și să fim chiar dușmanii înverșunați ai ideii că pensionarea înseamnă ruperea definitivă cu activitatea productivă. Nimeni nu va trebui să uite nici o clipă răscurcea creată în viața de actul pensionării. Fiecare dintre cei în cauză va trebui să lase la pensie cu un proiect ce-l ține trează pasiunea și pe care a fost nevoit să-l amine pînă la data pensionării. Altfel viața de pensionar poate fi un coșmar, care macină clipă de clipă forțele fizice și psihice, întunecă mîntea.

Oricare își poate găsi sau descoperi o pasiune pentru dezvoltarea unei activități în concordanță cu forțele sale fizice, care să-i înlăture sentimentul de „inutil” sau perspectiva de a deveni „cineva” potrivit numai pentru îndeplinirea celor mai neînsemnate treburi familiare.

Trîind în concepția unei activități continue, după puterile fizice și în pasiunea ce ne ține trează ființa, viața noastră își poate continua și după pensionare bucuriile trăirii fără a simți povara anilor trecuți.

1 decembrie 1988

Profesor emerit dr. docent
C. V. OPREA

Lîngă inima neagră a pămîntului

Să stai în preajma pămîntului, să-l asculți răsufierea caldă, să-l faci să rodească, așa, ca pe un pîntec darnic. Să veghezi la creștere, la fertilitate, să faci deltă acolo unde e arșiță și sînt crăpături.

Să vorbești despre pămînt, să-l presari în gînd și ochii studenților să se deschidă mari și căutători în fața ta, ca și cum i-ai învățat secretul vieții. Să dai un sens și vrejul să crească în cei tineri, să-i zgîndăre și să-i trezească de iscodori și neliniști. Să traversezi veacul pe jos, cercetîndu-i hunusul creator. Să răscolești elementul, să slujești o știință a matricei din care toți ne-am născut, la urma urmei, să-i simți pulsul de inimă neagră și atît de răscoltă. Să te-ntorci la pămînt și dintr-o respirație să devii pămînt, ca și cum întreaga viață te-ai educa să poți, să vrei și să știi întoarcerea cea bună.

Sunetul fierului prin iarbă

E greu să prinzi în cîteva cuvinte zborul anilor unui om, toate căutările și împlinirile sale. Profesorul Cristache Oprea a petrecut o viață ascultînd pămîntul, învățîndu-i ritmurile și slujind o știință: pedologia. Oamenii l-au prețuit, dar vorbele lor nu mai regăseseră acum decît vagi cuvinte de laudă, epitețe frînte și interminabile sfîieli. Cum să-i descrii pe cei dragi, așa deodată, pe nepusă masă, în fața unui microfon necruțător?

Zărite de departe, contururile Institutului Agronomic dau ochiului îndrăzneala de a cuprinde uimit formele arhitecturale și cîmpia ce răsare nesfirșită la marginea orașului. La etajul 4, într-un birou cu flori și cărți, am găsit amintirea Profesorului. Îl cunosc femeile de serviciu, studenții din primii ani, laboranții și profesorii. Am fost norocoși găsindu-l pe tovarășul șef de lucrări Ioan Rusu, unul din doctoranzii Profesorului, de la care am cules informații despre om, despre cel care se risipea între două doctorate, două ieșiri pe teren, două examene și două clipe de scris. Am

aflat despre programul zilnic al Profesorului, despre felul ordonat în care își drămuia orele de studiu, de scris, de masă și de odihnă, și asta pînă la optzeci de ani și mai bine.

În ultimii ani îl găseai de dimineața pînă seara în Institut, care i-a fost casă și cămin. „Sosea primul, la 6,30, pleca la două ca să revină apoi la 5 după-amiaza, program respectat chiar și duminică. Văzîndu-l, știam cît este ceasul; ne spunea întotdeauna «la revedere», iar eventualele conflicte știa să le aplaneze. Exceptional a fost modul în care reușea să mobilizeze, să formeze. În ultimele ieșiri pe teren ne-a uimit fiindcă rezista mai bine decît noi, însoțitorii, iar după o zi de fugă ne spunea: «Voi n-aveți dreptul să vă plîngeți niciodată, sinteți prea tineri...» A fost un pedagog desăvîrșit, cu dar de a preda, dublat de exigență și corectitudine, calități cu care a influențat puternic formarea noilor cadre.”

Laboratorul de pedologie se află la parter. În hol zărești colecția de minerale adunate de Profesor, rivalizînd ca mărime și diversitate cu cea de la Muzeul Banatului. Un trandafir japonez, un ficus, un lămîi și o colocazia, străjuiesc mostre de soluri. Tulburăm liniștea regnului întrebînd iarăși și iarăși despre Profesor: „Ceea ce frapa la el era vitalitatea, păstrată chiar și la optzeci de ani. Fire neobosită, plină de viață, nu se plîngea niciodată. Pesemne că așa se întîmplă și cu noi acum”, ne-a spus Dorina Simpăleanu, chimistă la pedologie. „Avea darul condeiului și multă fantezie, ne povestea despre lucruri care se petreceau numai în imaginația lui, dar o făcea ca și cînd s-ar fi petrecut cu adevărat. Avea un zîmbet șagalic. Nu s-a simțit pensionar nici o clipă, îi plăcea să i se spună profesor consultant. A scris și un roman avînd un profesor ca erou principal. Camera lui de lucru e la etajul patru. Acolo îl aflai în orice moment, fiind adesea cel mai fericit om din lume.”

Urcăm și gîndim la cheile din mînă. Am ajuns la timp, dacă veneam cu cîteva ore mai tîrziu, biroul era deja evacuat. O grupă de studenți cără cu sirgîntă obiectele, indemnata de noul locatar. Laborante, profesori care trec, două peisaje de munte în care lumina cade blind, dinspre bănuitul soare de vară. „De murit și noi murim”, spune cineva, pe geam se zăresc arborii, granița unui gard și doi studenți cosînd iarba. Înăuntru masa de lucru, dulapuri goale, panorama cu parc și zgomotul vag al orașului. Pe ușă tăblița pe care scrie C.V. OPREA, dr. docent în științe, prof. universitar emerit. Descoperim poze sub sticla biroului. Ne uităm la ele, sînt deteriorate și ne cuprînde dorința de a le dezlipi, developea, rețușa. Drumuri prin lanuri, peste dealuri și pe străzi de orașe, anii '40, '50, '60, grupuri de tineri entuziaști, unde în ierburi, autobuze din anii revoluției, pămînturi crăpate care se topesc în depărtare. „Să luați jos tapetul, dar cît se poate de repede!” exclamă noul locatar al camerei. Laborantele ne zîmbesc trist, tot uđînd pozele ce nu se vor îndepărtate. Nu ne rămîne decît să le dezlipim cu grijă, developea fragilă, la care nu mai participă nimeni de acum. Încet, încet liantul cedează, o risipire de poze peste prezentul care se grăbește să-și ia locul îndreptățit. Dezlipim cu migală și înverșunare, într-un „blow-up” cu sufletul la gură.

Pămînturile re-născute

Am căutat urme ale trecerii profesorului Oprea și la Dimiaș, localitate înfloritoare din cîmpia timișeană. Și le-am găsit încă înainte de a intra în sat, de-a lungul drumului care îl leagă, de Peciu Nou, firav culoar de trecere menținut între lanuri de porumb mai înalte decît un om. O adevărată euforie a naturii a înlocuit (sau e pe cale să înlocuiască) vechile insule de solenețuri și soluri sărăturoase pe care din cel mai vechi timpuri localnicii se obișnuiseră să le folosească cel mult ca pășuni. Este rezultatul unei colaborări întinse de-a lungul citorva decenii între specialiștii CAP-ului de aici și cei de la Institutul Agronomic din Timișoara, eficient coordonați de către profesorul emerit Cristache Oprea.

Despre această muncă de înțelegere și apropiere a pămîntului, cel mai în măsură să ne ofere amănunte era inginerul Arcadie Giurgiev, președintele CAP-ului. „E pe stadion, precis. Azi joacă ai noștri.” ni s-a spus la sediu. Puțin mirați, puțin neîncrezători, am pornit spre locul indicat. Străzile largi, asfaltate, cu case arătoase, unele din ele aflate în plină înfrumusețare, ne-au dat impresia unui sat locuit de oameni obișnuiți cu bunăstarea și oricînd dispuși să obțină cu prețul sudorii. Iar acolo unde ne așteptam să găsim un cîmp cu două porți de fotbal și cîteva gîște pe margine, am dat peste un stadion în toată puterea cuvîntului, cu o tribună acoperită de circa 500 de locuri, vestiare și gard de protecție.

N-am fi reușit să-l găsim pe „bata Kada” (așa i se adresează cunoscuții) dacă nu ni l-ar fi arătat un spectator, pe marginea terenului, lîngă banca de rezerve, nedeosebindu-se prin nimic de consătenii săi. Se apropia finalul meciului, egalarea a fost prilejuită de căderea unui jucător în careu, tensiunea era în creștere, din fericire ultimul minut a adus golul victoriei și ne-am permis de aceea să-l abordăm pe președintele fără rețineri. „Nu știu ce să vă spun. A fost un om deosebit. Despre el ar trebui scris numai la superlativ. Oricum, cred că un om ca el nu va mai fi”. Ne-a părăsit puțin pentru a calma cu cunoscute-i autoritate spiritele încinse. Apoi l-am recontastat. „Cînd lucreai cu el, aveai impresia că nimic nu e imposibil. Poate că era doar o impresie, dar am reușit multe cu ajutorul lui.” Doar atît a reușit să ne spună, pentru că a fost acaparată de colaboratorii cu probleme legate de începerea recoltatului, transport și toate celelalte. Pentru Arcadie Giurgiev scurttul răgaz luase sfîrșit. Oamenii Diniășului începeau să se pregătească pentru întîlnirea cu roadele pămîntului.

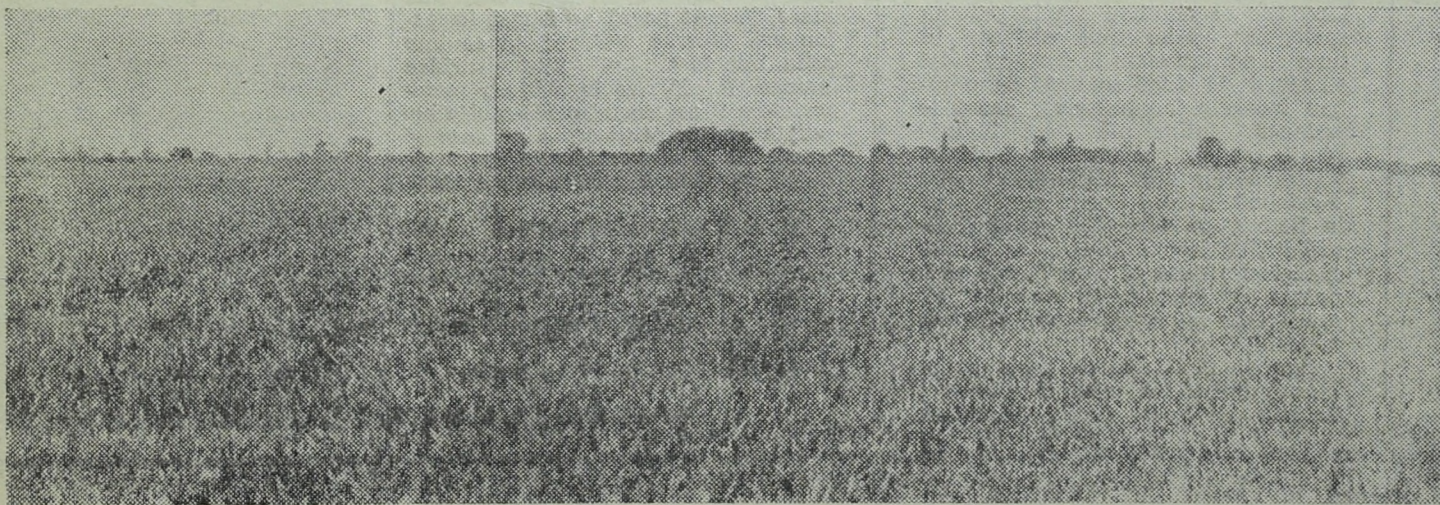
La Diniăș, a cerut profesorul Cristache Oprea să rămînă pentru totdeauna. În pămîntul pe care l-a trezit la viață.

DAN RAȚIU ■
VALENTIN SAMINȚĂ ■

Născut la 24 martie 1905 în localitatea Poarta Albă, județul Constanța, Cristache V. Oprea a urmat studiile liceale la Hirșova, iar cele superioare la Institutul Agronomic din București, pe care l-a absolvit în 1932 cu mențiunea „cu distincție”. A fost asistent încă înainte de a absolvi institutul, între 1940-1946 a activat în calitate de conferențiar la Institutul Agronomic Cluj-Napoca, pentru ca începînd din octombrie 1946 să se integreze în colectivul de cadre didactice al proaspătului înființat Institut Agronomic Timișoara.

Membru încă din 1934 al Societății internaționale pentru știința solului, conducător între 1951-1967 al secției de Pedologie din cadrul Bazei de cercetări științifice Timișoara a Academiei RSR, profesor universitar emerit dr. doc. șt. Cristache V. Oprea a desfășurat o amplă activitate, cuprînzînd elaborarea a 114 studii și lucrări științifice, coordonarea a peste

100 lucrări de doctorat și participarea la numeroase simpozioane de specialitate, cu caracter național și internațional.

Anul acesta, ma mult ca niciodată, natura s-a arătat darnică cu oamenii. Roadele cimpului, împlinind cea mai bogată recoltă din istoria României, au răspuns pe deplin muncii pline de abnegație a agricultorilor. Prin aplicarea noilor tehnologii, la nivel de vîrf, a științei și tehnicii înaintate, s-au obținut producții la nivelul cerințelor noii revoluții agrare. Aflați pe cîmp, răspunzînd cerințelor momentului, studenții au dat o mîna de ajutor și la stringerea recoltei acestui an, a acestei toamne mai bogate ca niciodată.

SCRISOARE

„In vestul țării vremea va fi frumoasă”. O propoziție. (La fermele Întreprinderii Agricole de Stat Teremia — Banat, studenții facultății de electrotehnică participă la stringerea recoltei). Ar fi trebuit probabil să prefățez textul cu „cordiale salutări” sau „eu sînt bine sănătos, sănătate pe care ți-o doresc și ție”. Ar fi ridicol, dar obișnuit. Aici culegem struguri, sfeclă, mîncăm și dormim. Cam asta este totul. În mare. Căci dacă o luăm metodic, amănunțit... mai e rockul lui Horia, meciul de fotbal (Hai România!), Delfinul lui Luci (constelația... în sfîrșit am văzut-o și eu!).

A fost cald, iar dimineața, înainte de a urca în celebrele remorci, am fost anunțați cum că astăzi terminăm culesul strugurilor, urmînd ca în celelalte zile să trecem la recoltatul sfeclii de zahăr. Sincer să-ți spun cu diabetul meu... n-am prea fost încîntat de perspectivă... Urcăm în remorci, tractorul nostru pleacă primul. Pe la jumătatea drumului, evident, sîntem depășiți de al doilea, condus, cu multă măiestrie de un cascador decăzut la condiția de tractorist. Acum imi fac destule probleme de conștiință, căci numele celui cu pricina l-am uitat. Nu am înțeles prea exact cine anume își asumă totuși răspunderea unui foarte posibil și probabil accident: cascadorul în cauză, conducerea I.A.S.-ului, conducerea facultății, sau însuși Sfîntul Duh în persoană? Din fericire, accidentalul nu a avut loc, am ajuns cu bine, sănătoși, pe terenurile de operații ale fermelor 1 și 3, cu o mare poftă de struguri (nu exagerez) și de muncă (nu cred că exagerez). Apare bena cu coșurile de răchită și cuțite. Se caută coșuri mai speciale (nu neapărat cu fundițe și clopoței), mai mijlocii, mai mici; apoi urmează o scurtă învîlmășeală la împărțirea cuțitelor. După zece minute de dispute, mai mult sau mai puțin aprige, ne întoarcm surzătorii cu trofeele. Apare și tehnicianul, care, după două încercări disperate și nereușite de a număra coșurile, sfîrșește prin a transmite tovarășilor profesori însoțitori cifra „exactă”. Noi ridicăm din umeri, dinșii la fel, apoi ne desfășurăm pentru atac. Se caută rinduri mai consistente, adică rinduri cu viță mai multă (condiție necesară — of, matematica asta exilată!) și mai mulți struguri (condiție necesară și suficientă). Apoi iarăși calcule... Cum e mai bine... Să plec cu recoltatul de la capătul rîndului spre mijloc sau invers? Sau e totuna? Noi nu greșim: luăm coșurile și plecăm cu ele spre mijlocul rîndului. Le vom umple odată cu apropierea de benă: lucrul mecanic

consumat va fi minim, efortul la fel... struguri să fie. Parcela rămasă neculeasă se micșorează văzînd cu ochii. Adevărul e că se lucrează totuși repede și bine. Peste trei ore se face o nouă schimbare de front, pentru ultima parcelă. Acum e cald bine, iar la capătul fiecărui rînd apar tot feluri de pulovăre, trenunguri, impermeabile. Peste o altă jumătate de oră întreb pe unul din inginerii delegați ai I.A.S.-ului cînd anume vom termina. Mi se răspunde pe un ton care nu admite replică, cum că asta nu mă interesează pe mine (!) Nu renunț nici eu, nu renunță nici dînsul: „Am motive personale să încerc să plec la Timișoara”. „Spune-mi motivele și îți dau drumul”. „Păi dacă sînt personale...”. Motive serioase erau. E drept, mai puțin personale, dar oricum... ora la care vom termina tot nu am aflat-o anticipat. Dar de terminat, am terminat! Pe cuvîntul meu! Probabil trebuie să mulțumesc și anilor III—IV care ne-au precedat. Acum, adio feerie cu struguri.

Poți să deduci cu ușurință interesul nostru în legătură cu buletinul meteorologic. Am avut și ploaie, zile în care studiam conformația pereților dormitoarelor, cumpăram biscuiți și discutam aiureli despre viziuni filozofice. La ultimul subiect stăteam prost la capitolul competență: dar parcă mai conta asta? Se simțea fiecare bine. Ploaia tocmai încetase și se apropia ora prînzului. Apar atunci și controverse: plecăm la masă echipați pentru lucru sau neechipați? Se votează prima variantă în speranța secretă că e totuși valabil codul de legi ale lui Murphy. Ei bine, atunci a fost valabil. Ploaia începuse în următoarele douăzeci de minute, iar noi ne-am întors la dormitor. În ziua următoare însă, vremea a fînt să confirme generoasă previziunile meteorologice favorabile muncii noastre. Și astfel, după o zi de pauză, din nou pe cîmp. Se muncește, se vorbește și ne aruncăm iarăși în caruselul calculelor: să presupunem că prețul meniului unei mese pentru un student costă în medie X lei. Pentru o zi prețul va fi 3X. Cunoscînd valoarea Y lei corespunzătoare unei tone de sfeclă scoasă, tăiată și urcată în remorci, să se calculeze cite tone de sfeclă va trebui să definitiveze un student pentru a-și acoperi masa, transportul și beneficiul facultății. Rezolvare: Z tone. Deși funcția Z e o funcție explicită veritabilă, în două variabile ne-a cam speriat. Morala desprinsă ni s-a părut clară. Am muncit, încît terminasem sfecla pe parcela alocată nouă cu o zi înainte față de termenul final: sîmbătă, 14 octombrie, 1989, studenții facultății de electrotehnică, anii I și II, specialiștii Etc, AC, ET, E se aflau deja în Timișoara.

Luni începem școala. Acum va trebui să închei. Astăzi mai am de scris un reportaj...

IONEL ZOLOGA ■

Pe rouă, năvăleam în vie

Cea dintîi seară ne-a aflat fericii lîngă unica pompă de apă din împrejurările Teremiei Mari, zîmbind atîtor aduceri aminte de porumburi și ciorchini de altădată. Spontan am plănuit o ieșire în munți, în timp ce bufnițele zburau în jurul turlei bisericii și asistenții iscăleau prin catastife tot soiul de nume și evidente, pentru buna desfășurare a activității de practică agricolă.

Diminețile soseau odată cu binecuvîntatul strigăt de „scularea băieți”, la care băieții mormăiau ceva dulceag, de departe venit, din văile somnului, după care săreau ca arși, înșirîndu-se spre jetul de apă. Urcam, coboram din pat în camioane, iar noaptea visam drumuri presărate cu struguri enormi și ostili.

Mîncarea a venit în cantități suficiente, fiind de altfel delicioasă și fragedă. De aceea ne ridicam sătui de la masă (Pe rouă, năvăleam în vie și ei nu se mai terminau, strugurii, vreau să spun).

Performerii erau doi tipi tăcuți, mărunți și magici. Ei priveau rîndul cu compătimire și-odată-l devo-

rau, ca la desene animate. Stăteau pitit și priveau culoarele ce duc departe, prin tot soiul de porumbiști, în timp ce performerii umpleau coșurile, solitari și intangibili. Asimptomatic vorbind, cei doi însemnau tone de struguri culeși cu cea mai mare seninătate.

Într-o bună zi au sosit Vizitatoarele. În trăsură, cu vizitiu din comună, gătit cu șnururi și zîmbet galant. Ele se plimbau „ca la grădina zoologică”, vorba unui asistent, în timp ce noi striveam în dinți cu poftă strugurii de după-amiază. Se plimbau bunicile înmănușate, parcă le vedeam întinerind, crescîndu-le dinții, „ce mult v-am dori studente, vizitatoarelor din depărtări!” „Era o grădină în care florile creșteau ca în basme, se dezvoltau rapid datorită calităților solului, iar tărani mergeau adesea să o vadă, așa ca la poarta Raiului”, ne-au povestit ele arătînd cu mîna către un pîlc de copaci.

Suc de roșii, boemă, tenis cu piciorul, fotbal cu sătenii robuști și hotărîți „să ne-o facă”, discoteca,

cinematograful, acestea au fost zbințuilele noastre de seară.

Cu toții ne-am fi dorit, cînd via era mai slabă, struguri imenși cu care să îndeplinim norma. Dar mai abitir visa Robert. El era un tînr cu ochii mari și melancolici, anti-performer și fumător înrăit. Fuma tot timpul țigări în foi de ziar, cu tutunul olandez pe care îl l-am dăruit de ziua lui. Cît era ziua de mare, Robert parcă ar fi stat în șezlonguri. N-avea răbdare, la ce bun atîta migală? Lui nu-i surîdea munca. Îi plăceau în schimb motocicletele și aviatorii, multe-multe beculețe și lumini și frîne pe care să apese să le stăpînească, învelit în haine de piele și ascuns sub ochelari fumurii.

Și au trecut multe zile așa, cu Robert și cu bufnițe, cu performerii și vizitatoare, cu struguri întipăriți pe retină. Au sosit și trenul și școala și sînt greu de găsit de-acum seri în care să plănuiesti plecări spre munți, îndepărtate escapade cu zîmbet.

VALENTIN SAMÎNȚA ■

BUCURINCI ÎN

S-a și făcut dimineață. Zece minute pînă la opt. „Nici nu te văd bine în lumina ceoasă din zori”, vorba lui Andrieș. Îmi mijese ochii spre ceilalți călători din tramvai. Zgribuliți, la fel ca mine; asta mă mai încălzește... Stația Olimpia. Cobor, apropiindu-mă de marea animație din fața sălii de sport. De data asta însă nu cîntă COMPACT, nu e nici meci de handbal. Sîntem noi, studenții Facultății de Mecanică, fanii prezenți la cel mai important derby al toamnei, derby-ul stringerii recoltei.

Ora opt; cu toate acestea, stăm în fața sălii, chibzînd, încă un ceas bun.

DAMNA NU FU MAI BOGATĂ

UCURNCII ÎMPLINITE

...ârșit, autobuzele. Țiș-
zind un loc pe scaun.
...sprinteni rămân în
...ține și eu companie,
...ținut prietenul Ma-
...dă, trebuie să recu-
...pe fază. Și așa pornim
...Liebling. Cei așezați
...celor din picioare,
...mu par prea afectați.
...este un pronostic:
...și vor termina pri-
...cimp. De ce? Pentru
...autobuz la întoarcere
...a putea sta jos. Încet-
...se înfiripă; unii în
...au mai multe cărți,
...a timpul. Astfel, nici
...nd părăsim șoseaua
...reptându-ne spre cim-
...Folia, aparținând de
...Trecem întâi prin-
...feclă. Căpățînile sînt
...nari, așa ceva n-am
...atrag atenția lui Ma-
...și zice: „o fi sfeclă
...contrazic, experiența
...u fiind „sublimă, dar
...vîrșire”.

...sfîrșit. Fostul lan de
...centrat întreg în gră-
...leți ce sclipeșc aurii
...octombrie. De la pri-
...ne privesc curioși și
...pe buze citiva local-
...se bucură că le-au

...muncim. Porumbul,
...ă în grămezi din ce în
...ora 11. „Dacă o ținem
...oră am terminat de
...spun optimist lui Ma-
...ucrez cot la cot. Se
...de parcă ar spune:
...nit, așa-i? „Așa-i” i-aș
...le în jurul orei 2, cînd
...r-adevăr. Între timp

au apărut și primii șoricei, trezind în unele spaimă, în unii instinctul vinătorului ancestral.

S-a muncit bine și cu spor. Voia bună ce răzbate din discuțiile celor care au avut o vacanță lungă, a celor care mai simt încă în ceafă răsuflarea fierbinte a restanțelor, din a pufoșilor „boboci”... a făcut timpul să zboare. Piramidele galbene sînt unitatea de măsură a muncii fiecăruia. Și dacă ne bucurăm întorcîndu-ne spre casă, o facem cu gîndul la locul curat și luminat pe care-l lăsăm un urma noastră.

DAN COCLICI ■

Toamna, desculță, cu minile pline de roadele pămîntului, și-a făcut apariția printre noi, mai repede decît ne așteptam. Bineînțeles, ca în fiecare an, practica agricolă a fost prezentă în orarul semestrului întâi. Mulți s-au bucurat: astfel se prelungește vacanța, viața în aer liber, mișcarea dătătoare de forță și sănătate.

Șipet — sună frumos această denumire de localitate, despre care, drept să spun, nu auzisem mai nimic. Mi-o imaginam parcă dincolo de lume, undeva departe, într-un loc ascuns ca un șipet de taină. Prima impresie la intrarea în satul ce avea să ne găzduiască timp de două săptămîni: o liniște profundă, pe care îți venea să o tai în felii subțiri și să o împarți, frățește, fiecăruia dintre noi, să se lecuiască de zgomotul obositor al urbei noastre studențești. Exact așa cum ne imaginam: undeva, departe de lume.

O carte de vizită onorată

„Fiecare student are o normă de trei tone de porumb de depănușat pe zi”, ne-a informat inginerul-șef încă din prima zi de practică și apoi și-a văzut de-ale lui. Iar noi, la fel de serioși ne-am văzut de „grămezile noastre”. De fapt, eram doi studenți la o grămadă. „Grămadă” este însă un cuvînt prea delicat pentru impresionantele movile galbene care se deslușeau în fața noastră pînă hăt, departe.

S-a înfiripat treptat un adevărat joc al recordurilor. Un joc al muncii și ambiției între tinerii îmbrăcați în hainele de lucru ale studenției, trăbăluind cu hărnicie la strîngerea grabnică și fără pierderi al „aurului”. Un aur care poartă acum în el și caracterele dăruirii noastre.

Fiind prezenți în fiecare zi, acolo unde ne regăseam pe fiecare dintre noi, dar altfel decît pe băncile facultății, ne-am integrat firesc în viața și preocupările cotidiene ale satului, considerîndu-ne tot timpul un fel de fii adoptivi. Am lăsat acolo o părticică din sufletele noastre și o bună impresie. Este cartea de vizită a studenților anului II al Facultății de tehnologie chimică din Timișoara. O carte de vizită de care nu ne este rușine.

CODRUȚA VASIU ■

I-am văzut mai întâi dimineața, la coada pentru pachetele cu hrană rece, în cizme de cauciuc și salopete. Erau aceeași seara, în fața câinii de ciorbă reincălzită, poate ceva mai obosiți și prăfuiți. Cel puțin așa mi se păreau mie. Da, veți spune, ceva obișnuit, studenți în practică agricolă, făcînd naveta cu autobuzul. Vă aduceți aminte, drumurile dintre lanuri, muzica de la radioul șoferului, privirea aruncată pieziș de-a lun-

E dificil să găsești ceva interesant în două săptămîni de practică desfășurate sub semnul celei mai depine banalități.

Căci nimic din toate cele întimplate nouă studenților anului III TTC în toată această perioadă petrecută prin podgoriile I.A.S.-ului Teremia nu a depășit granițele obișnuitului.

Nimeni nu a considerat deci neobișnuit faptul că, la fel ca și în ceilalți ani, nu ni s-au asigurat nici de data aceasta condiții mai bune de cazare, în special în privința spălării la venirea din cîmp. Peste șaptezeci de studenți făcînd coadă la o singură pompă cu apă, a constituit în ochii organizatorilor ceva cu totul și cu totul obișnuit, ceva cu care nici măcar nu trebuie să-ți bați capul.

De asemenea, nimic neobișnuit în privința transportării la cîmp cu remorci neamenajate acestui scop. În fond sîntem tineri și ne putem

Roade pe măsura muncii

gul razelor de soare unde se vede mai bine cum urecă praful. Într-adevăr, ei sînt dintre cei norocoși. Știm și dormitoare comune, jgheabul cu apă unde ne spălam pe mîini în așteptarea fasolei din marmitele aduse de la cantina ceapeului. Da, studenții muncesc. Dau o mină de ajutor la strînsul recoltei din care, în fond, se vor hrăni și ei. Muncesc, mai bine, mai rău, unii spun: așa sînt studenții, trag chiulul cît pot. Nu sînt ei mina de lucru cea mai calificată, ce să-i faci cît încă principala preocupare și menire rămîne pregătirea profesională. Chiar și un răuvoitor își poate da seama că recolta strînsă depinde de terenul repartizat. Pe un rînd cules deja de două ori nu mai contează cantitatea, ci ceea ce rămîne în urmă, mai bine zis ceea ce nu ar trebui să mai rămînă în urma ta. Studenții, se miră cînd află ceea ce li se cere: culegeți strugurii mucegăiți ce au mai rămas pe rînd. Ba mai și adaugă, glumind: „ați vrea voi să beți vin din asta”. Și de fapt, cine nu ar munci cu spor pentru cei cinci lei pe zi, cît am aflat că se cîștigă uneori. Mai rămîne de lămurit o ultimă problemă: cea a îndrumătorilor de practică care, în logica lucrurilor, sînt chiar profesorii cu care ai examen în anul respectiv. Pentru o mai bună cunoaștere, nu, și o apropiere reciprocă. Cum să nu muncеști, să nu te evidențiezi, să nu spargi norma, doar ziua bună se cunoaște de dimineață, anul universitar și conștiinciozitatea studenților din practica agricolă. Și roadele, vor fi pe măsura muncii.

MIRCEA MITRUȚIU ■

Incursiune în cotidian

ține pe picioare chiar și într-o remorcă zgîlțindu-se din toate încheieturile. Și după toate acestea, masa, destul de inconsistentă în raport cu munca fizică ce trebuie depusă, nu a avut darul să mire pe nimeni. Însă în privința muncii ce trebuia depusă, conducerea I.A.S.-ului a ridicat stacheta la nivelul acoperirii cheltuielilor cazării al cel puțin un hotel de categoria I-a.

Mereu se întimplă însă așa, căci plecîndu-se de la premisa că studenții fac doar jumătate din ceea ce li se spune, se stabilește o normă dublă, lucru care nu face decît să demobilizeze pe toată lumea.

Dar de muncit s-a muncit, chiar foarte bine (ținînd cont de antecedentele noastre în acest domeniu din anii trecuți), nici aceasta nu mai este ceva neobișnuit de acum.

Și uite așa, ca o însușire de fapte cu totul și cu totul obișnuite, au mai trecut două săptămîni de practică, după care, copleșiți acum de seminarii și laboratoare, mai oftăm uneori, din ce în ce mai rar.

Foarte banal, nu?

FLORIN PETOLEA ■

Fagini realizate de membrii cercului de presă.

F. A. C. S.: 1989 — FAZA NAȚIONALĂ

Comparativ cu edițiile anterioare ale F.A.C.S., la actuala ediție, a XVIII-a, numărul premiilor obținute de studenții din Centrul Universitar Timișoara se prezintă după cum urmează:

— secțiunea coruri — în 1981 s-au obținut 2 premii: 1983, 5; 1985, 7; 1989, 8.

— secțiunea folclor — în 1981 s-au obținut 6 premii: 1983, 8; 1985, 12; 1987, 20; 1989, 21.

— secțiunea muzică clasică, ușoară, rock, folk; — în 1981 s-au obținut 2 premii: 1983, 4; 1985, 6; 1987, 7; 1989, 14.

— secțiunea dans clasic, tematic, modern și de societate — în 1981 s-au obținut 2 premii: 1983, 2; 1985, 2; 1987, 8; 1989, 17.

— secțiunea teatru — în 1981 s-au obținut 3 premii: 1983, 6; 1985, 5; 1987, 9; 1989, 14.

— secțiunea umor — în 1981 s-au obținut 2 premii: 1983, 2; 1985, —; 1987, 1; 1989, 1.

— secțiunea arte plastice — în 1981 s-au obținut 2 premii: 1983, 1; 1985, 1; 1987, 4; 1989, 5.

— secțiunea foto, film — în 1981 s-au obținut 5 premii: 1983, 12; 1985, 9; 1987, 9; 1989, 14.

— secțiunea literatură, publicistică — în 1981 s-au obținut 11 premii: 1983, 17; 1985, 12; 1987, 14; 1989, 14.

Mi Si Sol Re La Mi ... Cu lista pre-

milor alături, constatăm cu ușurință că timișorenii iubesc înainte de toate muzica, în multiplele ei înfățișări. Corurile noastre au artat în acest an cum mai multe voci pot cânta ca una singură. „Menestrelii” universitari au fost cei mai aplaudați la Craiova, unde au obținut locul I. Un salt de-a dreptul spectaculos cunoaște muzica tânără (nu mai puțin de 14 premii!), ceea ce demonstrează, dacă mai era nevoie, că rockul și folkul își găsesc la Timișoara interpretii cei mai talentați. Formația rock ABRA cucereste medalia de aur la Tîrgu-Mureș (apropo: dintr-un moment în altul numele formației trebuie să apară pe coperta unui disc), reușind în plus și cite un premiu I pentru fiecare instrumentist în parte. Adrian Cornut s-a detașat la proba de folk (locul I) și la jazz (locul I), apariția sa pe scenă fiind ca de obicei cea mai aplaudată. În gama muzicii clasice, Ionuț Mirel a încântat publicul cu sunetele chitării lui minuită cu măiestrie.

Dar studenții timișoreni, ca și toți ceilalți care abia au încăput în sala arhiplină a C.C.C.S. „CR” pentru studenți, s-au lăsat „seduși” și de farmecul dansului. Sau poate mai mult de grațiile de pe scenă, bombardate de flash-uri insistente și indiscrete. Remember — Timișoara '89! Dacă băieții s-au declarat mulțumiți, admiratoarele din sală au așteptat în zadar apariția unui break-ist local. Poate la anu'...

Mai nou știm să jucăm foarte bine teatru. Juriul atotipartial ne-o sugerează, prin cele 14 premii acordate timișorenilor. Se pare că cei de la Agromonie și-au intrat cel mai bine în rol, jucînd cu seriozitate și pasiune, ceea ce le-a permis să ocupe locul I. Prea multă seriozitate strică însă uneori... Mai ales la secțiunea de umor, pe care se pare că nu-l prea avem. Avem în schimb speranțe că-l vom avea. Vorbim serios! O evoluție care ne bucură se remarcă și în domeniul artelor vizuale. Numeroasele premii la secțiunea foto, film (14) și arte plastice (5) reflectă convingător aprecierile ochilor criticii.

Și totuși scripta manent. Prin Adrian Bodiu poezia a fost prezentă în acest an la o înaltă cotă artistică (locul I). Alte nume care au impresionat juriul de la Brașov: Simona Constantinovici (critică literară), Valentin Sămîntă (reportaj), Mircea Mîtruțiu (anchete-interviuri), Gabriel Marineasa (proză). De asemenea felicitări pentru întreaga redacție a revistei FORUM STUDENȚESC pentru marele său succes (locul I!) la nivel național.

Totalul premiilor obținute la F.A.C.S.-urile ultimilor ani apare sub forma unei curbe ascendente:

1981 — 35 premii
1983 — 57 premii

1985 — 54 premii
1987 — 78 premii
1989 — 108 premii

Aceste succese sînt incununarea efortului pe care tinerii artiști timișoreni — credem că nu greșim numindu-i astfel pe participanții la F.A.C.S. — l-au depus în cursul numeroaselor repetiții făcute în atît de puține clipe libere. Îndrumați cu pricepere de instructorii culturali, talentul lor a fost stimulat și cizelat, ceea ce a permis obținerea atîtor performanțe artistice. Sprijinul Comisiei Culturale a Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara, a fost în acest sens evident, membrii ei preocupîndu-se constant de bunul mers al activității culturale studentești din Timișoara. Reprezentantii studenților în această comisie au organizat cu simț de răspundere toate manifestările artistice premergătoare fazei naționale, s-au străduit să creeze cele mai adecvate condiții pentru desfășurarea la Timișoara a competiției de la secțiunea coregrafie (31 martie — 2 aprilie).

La începutul acestui an universitar, membrii comisiei își orientează eforturile spre atragerea de noi tineri talentați în formațiile artistice ai căror „veterani” predau acum ștafeta pentru ca și în viitor orașul florilor să rămînă un „lăcaș de muze”.

FELICIAN SCOROBETE ■
SIMONA CIURDAR ■

Studiul statistic efectuat pe marginea activității formațiilor cultural-artistice timișorene, acum cînd „dosarul” celei de-a XVIII-a ediții a Festivalului Artei și Creației Studentești a fost deus in arhivele studenției, reflectă încă o dată valoarea ridicată a activității desfășurate de către acestea. Un prim argument îl aduce numărul mare de premii cîștigate, ecurile ce le-au urmat dincolo de „scenă” de concurs și care au făcut ca valoarea culturală a Timișoarei să rămînă de necontestat.

● Mirela Cica, în calitatea pe care o deții, ca vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara, ce ne poți spune referitor la rolul pe care l-a avut comisia culturală în obținerea acestor rezultate?

● Principala merit este bineînțeles al concurenților, care au reușit pe lîngă activitatea profesională să găsească timpul necesar realizării acestor pasiuni și încă la o înaltă calitate. Comisia Culturală a Centrului Universitar a făcut tot posibilul ca membrii formațiilor artistice să se bucure de condiții corespunzătoare de pregătire. Mă refer la sălile de repetiție, la instructorii, la organizarea unor spectacole pe plan local care să familiarizeze concurenții cu scena, cu publicul. S-a preocupat de asemenea de organizarea expozițiilor de pictură, foto, dia,...

● Cum au fost stimulați studenții participanți și ce o să li se poată oferi și pe viitor?

● Studenților li s-au acordat tabere de odihnă la munte sau mare, spectacole la Galele Amfiteatru de la Costinești, ... Pe viitor, vom încerca și organizarea cîtorva turnee în țară, prin celelalte Centre Universitare.

Titlul de laureat oferă pe lîngă satisfacția per-

sonală a participantului și deschiderea unor noi orizonturi vis-à-vis de profesia pe care acesta o va practica și pentru care se pregătește în facultate?

- Bineînțeles...
- Puteți argumenta?
- Prin participarea la Festivalul Artei și Creației Studentești, prin confruntarea în sine cu alte

DINCOLO DE SCENA DE CONCURS

Interviu realizat cu MIRELA CICA, vicepreședinte cu problem culturale al Consiliului UASC al C.U. Timișoara

formații din țară concurenților li se formează un nou orizont cultural. Își însușesc o atitudine critică, devin mai exigenți cu ei înșiși. Inițierea în sfera culturală are darul de a-i face mai apropiați decît colegii lor de muzică, poezie, dans, teatru,...

● Referitor: la rezultatele obținute de formațiile timișorene în această ediție, ne pot spune care este părerea ta personală?

● Succesele mi-au întrecut așteptările. Multitudinea premiilor ce „au curs” spre Timișoara încă din prima zi de concurs și pînă la final n-au făcut decît să mă bucure. E sentimental omului care își primește confirmarea muncii sale.

● Consideri că spectacolele au fost mai bune decît în anii precedenți?

● Sigur. În plus au mai apărut categorii noi. La secțiunea teatru au putut fi vizionate și specta-

coale de teatru muzical și teatru pentru copii și tineret, genuri care au încîntat atît juriul cît și publicul. În general, repertoriul ales a fost de calitate. S-a remarcat tendința generală de a căuta noul, senzaționalul. Evitarea plafonării, a mimetismului. Aș ține să amintesc formația „LICORNA” a Facultății de Filologie, cu spectacolul „Copilărit, Alice, copilărit” și formația „Agriteatru” cu spectacolul „Ivan Turbincă”.

● Poți aminti cîteva formații sau nume a căror evoluție a fost de domeniul excepționalului?

● O evoluție de excepție a avut-o Ansamblul de datini și obiceiuri (membrii acestui ansamblu au fost toți din anul I), formația de teatru a Facultății de Electrotehnică și formația „Agriteatru”.

● Și cîteva căderi?

● Din păcate studioul de Caragialogie, care opt ani la rînd a obținut premiul I, la această ediție i s-a decernat premiul al III-lea. Insuccese s-au mai remarcat și la secțiunea de umor, unde au fost pierdute puncte importante datorită repertoriului. Pentru viitor acesta va trebui revăzut și refăcut cu atenție. Tot o cădere ar fi și grupul „Tact”, grupul s-a bucurat totuși de o mare priză la public. Din păcate nu a promovat la faza finală datorită repertoriului acestuia (în ultimul timp mereu același).

● Excepțind părerile juriului (cunoscute de altfel), cum crezi că au fost privite formațiile timișorene de către „marele juriu”, publicul studentesc din țară?

● Părerea mea este că toate formațiile timișorene au fost bine primite de către public.

Consemnat de
ADRIAN BĂDESCU

Cartea de istorie

Apărută la prestigioasa editură „Dacia”, cartea tinerilor cercetători Ioana Ursu și Dumitru Preda, prefațată de către academicianul Ștefan Pascu, se înscrie pe linia studiilor care restituie istoriografiei românești figurile unor mari cărturari și istorici ai neamului. Publicată în anul aniversării a 70 de ani de la Marea Unire de la 1 decembrie 1918, cartea dedicată istoricului, luptătorului național, cărturarului și pedagogului Ioan Ursu (1875—1925) redă istoriografiei românești pe una din figurile sale cele mai de seamă. Reprezentant strălucit al generației care a înfăptuit Marea Unire, Ioan Ursu (fiu de țaran din Transilvania) s-a ridicat prin propriile forțe, fiind un student strălucit la universitățile din București, Berlin, München și Paris, pînă la gradul de profesor universitar de istorie română și universală la Facultățile de Litere și Filozofie ale universităților din Iași, Cluj, București. Istoricul Ioan Ursu a fost una din personalitățile care a îmbinat în mod armonios facerea istoriei în calitatea de luptător național, cu scrierea istoriei, ca istoriograf al românilor.

Activitatea de luptător pentru unitate națională, Ioan Ursu o începe încă din perioada studiilor universitare, cînd fondează la Berlin societatea secretă „România Mare”. Ca o recunoaștere de către colegi a rolului său în organizarea luptei naționale a studenților români din străinătate, este ales în anul 1906 președinte al „Societății Academice Române din Berlin”, societate care sub conducerea sa va desfășura o prodigioasă activitate de promovare a drepturilor și intereselor fundamentale ale națiunii române, cultivînd legături cu numeroși oameni de cultură, ziariști, exponenți ai vieții politice din țările în care a studiat. După terminarea studiilor universitare, finalizate cu obținerea în anul 1907 a prestigiosului titlu de doctor, acordat de către Universitatea din Berlin, Ioan Ursu, profesor la Universitatea din Iași, continuă cu pasiune lupta pentru unitatea națională. Astfel, el este ales președinte al secției din Iași a Ligii culturale, devenită

CARTEA UNEI CONȘTIINȚE*

din anul 1914 „Liga pentru unitate politică a românilor”, unde a desfășurat o intensă activitate națională, iar în timpul războiului mondial, în anii 1915—1916, editează la Iași organul de presă național intitulat „Revista Neamului”. Cunoscut și apreciat luptător național, în vara anului 1917 el a făcut parte din cei zece universitari care au constituit Misiunea Universitară Română, destinată a organiza și dirija propaganda românească în Occident. A fost de asemenea, membru în Consiliul Național al Unității Române, fondat în octombrie 1918 de către Tache Ionescu la Paris, contribuind în același timp la organizarea legiunilor de voluntari români în străinătate. Istoricul Ioan Ursu a susținut poziția României la Conferința de Pace de la Paris (1919—1920) publicat în toamna anului 1918 la prestigioasa editură „Payot” din Paris cartea intitulată „Pourquoi la Roumanie a fait la guerre?”, sintetizînd în paginile ei rațiunile care au determinat statul român să intre în război alături de Antanta. Lucrarea, recenzată elogios de către critica istorică și bine primită de către personalitățile politice străine, a slujit emigrației române la Conferința de Pace de la Paris. Activitatea sa de luptător pentru unitatea națională i-a fost recunoscută și în străinătate, decernîndu-i-se de către statul francez decorația „Legiunea de Onoare”, pentru serviciile aduse cauzei aliaților.

Activitatea sa de istoric al poporului român a fost la fel de bogată și de meritorie ca și cea de luptător pentru unitatea națională. Elev strălucit al profesorilor Dimitrie Onciul și Nicolae Iorga, Ioan Ursu a desfășurat o intensă activitate pe plan istoriografic. Încă din anii studiilor universitare, el a elaborat lucrări de referință în istoriografie română și europeană. Astfel, în anul 1907 publică la Viena, în limba germană, teza sa de doctorat, dedicată politicii externe a domnitorului român Petru Rareș, iar în anul 1908 publică la Paris, în limba franceză, o carte dedicată politicii orientale a regelui Franței, Francisc I (1515—1547). Ca urmare a activității sale istoriografice, în anul 1910 devine academician, fiind ales membru corespondent al Academiei Române. În perioada de după unire, Ioan Ursu s-a dedicat studiilor istorice, publicînd în anul 1923 o carte despre voievodul Petru Rareș, iar în 1925, anul morții sale, o lucrare despre Ștefan cel Mare, cărți fundamentale, ultima rămînd încă cea mai bună lucrare despre marele voievod al Moldovei.

Utilizînd o bogată bibliografie, atît editată cît mai ales inedită, fiind însoțită de către un indice și de o bogată ilustrație judicioasă aleasă, cartea istoricului Ioan Ursu și Dumitru Preda elaborată la un înalt nivel de competență, este un studiu monografic temeinic, dedicat unei personalități complexe al luptei naționale și a istoriografiei românești. Scrisă într-un stil sobru, academic, dar în același timp fluent, cartea celor doi istorici bucureșteni ne oferă nu numai un model de cercetare științifică a istoriei, ci și un prețios îndreptar în realizarea educației patriotice a tinerei generații.

RADU PĂIUȘAN ■

* Ioana Ursu, Dumitru Preda, *Biografia unei conștiințe* — Ioan Ursu, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1988.

CODRUȚA VASIU

DESTINUL NOSTRU

Destinul nostru-i raza ce coboară
Și stăruie în noi ca-ntr-o fîntînă
Statornicind în inimă și-nțară
Un anotimp de aur și lumină.

Destinul nostru-i pasăre ce face
Ocolul lumii ca o sărbătoare
Scriind cu zborul ei cuvîntul PACE
În sufletele noastre-n fiecare!

Destinul nostru-i setea de izbîndă
Și soarele născut în ochi lucind
Din care ne hrănim visare crudă
Destinul nostru-i țelul tău, PARTID.

ȚARA

Vino, să-ți arăt pămîntul acesta,
Înflorit între palmele noastre
Cu sînge și cu rouă stropite...
Aici vei auzi freamătul uneltelor
Ca un imn nesfirșit
Îndulcindu-ți auzul.
Vino, aici și vei învăța să cinți
Ca pasărea cerului senin
Așteptînd răsăritul...

CONSTANTIN STOIAN

OCHII DESCHIȘI

AI PLANETEI

În octombrie merele par
ochii deschiși ai planetel
privind la dîra purpurie
pe care o lasă timpul chiar
la orizont,
semn că ziua se naște continuu,
măreția ei tulbură umbrele,
cuvintele care te țin deasupra
lacrimel

la Sarmizegetusa.

Lumina caută-n carne
aurul unui gînd,
frunzele, ca hierodulele,
se dăruie pămîntului.

CARMEN

JUTEA

Ciudat mai e cerul
Cînd ride cu ploaie,
Se-ndoaie văzduhul
Pădurile taie,
Frumos mai e mărul,
Cînd ride la soare,
Îi plînge sămînța,
De toamnă îl doare...

Iubite
Mă doare,
Mi-e teamă
Că plouă în cerul
Cel alb.
Frumos stă iubirea
În toamna cu mere
Sărutul său aprig
Aduce durere...

Iubite...
N-ai vină...
Cabana din stele
Ne-așteaptă de ani
Și noi n-o vedem...
Ne așteaptă iubirea
Și poate durerea,
Ne așteaptă zăpada
Și anii fugari!

Iubite...
Mă dor ochii
Să văd bătrîneța,
Mîna mă doare,
Și părul e alb,
Dar iarna e vară,
Și vara e toamnă,
Iubirea n-a trecut
Simne e... o sfîntă primăvară.

PLÎNGÎND ÎN MUGURI

Am să te văd,
Rizînd de lucruri,
Am să te simt,
Plîngînd în muguri,
Am să te chem
Tăind în mare,
Am să te-mpac
Cu-n ciob din soare...

Am să te văd
Rizînd de lucruri,
Am să te simt
Plîngînd în muguri...

Anul acesta femelle vor fi mai
frumoase

cu un trup,
anul acesta va fi mai lung
cu un secol.

OCTOMBRIE LA DENSUȘ

Sub gînduri, germinează o sămînță,
singele pămîntului s-a retras în stele.
Deasupra satului,
dacă rămii, în picioare, drept,
rădăcini îți vor crește,
ochii, precum fructele,
caută echilibrul zilei
într-o zi din octombrie
la Densuș.

Sub aripa subține a cerului,
un cuib de piatră,
instinct al migrării.
E un loc în inima ta
unde vin lucruri pe ascuns
și se schimbă la față.

ADRIAN

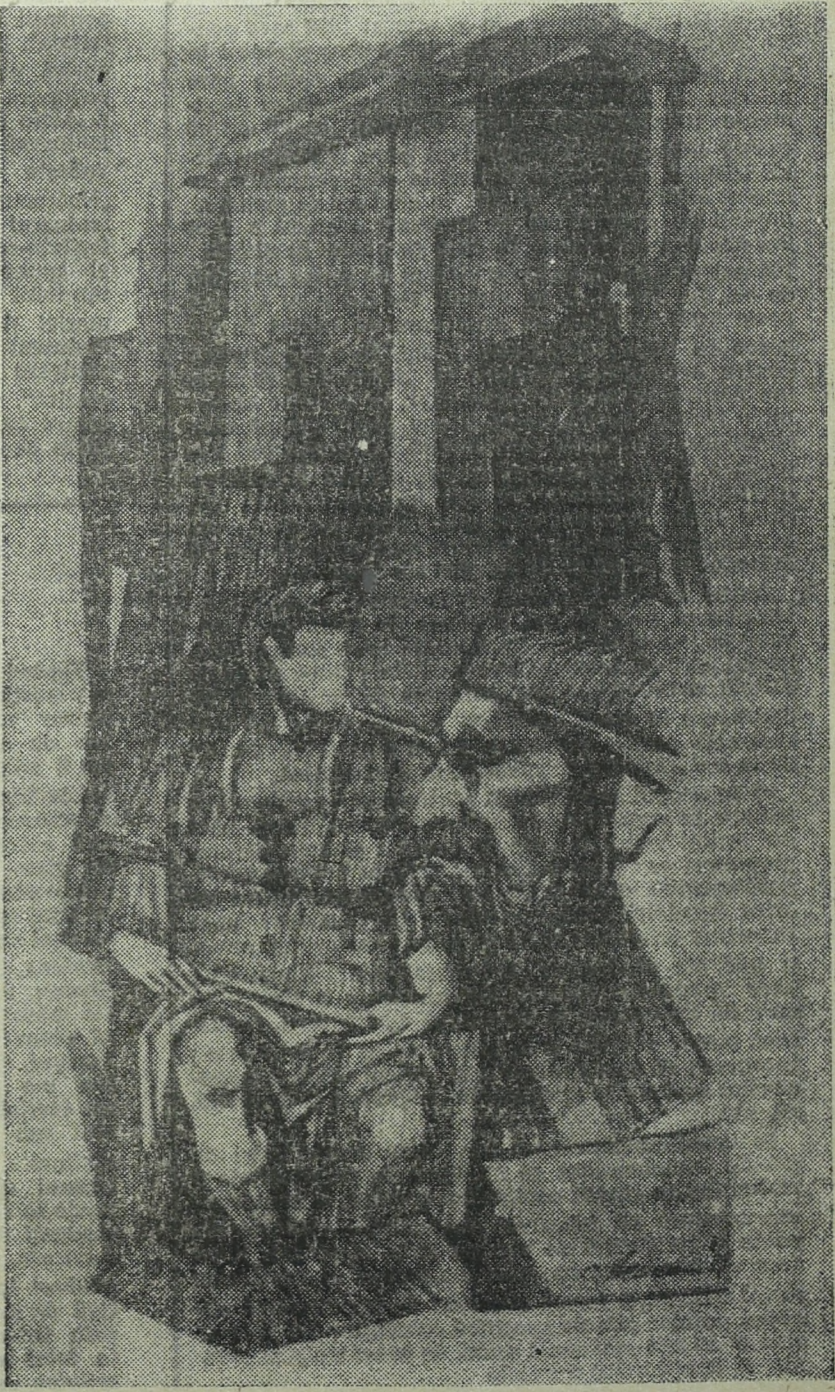
BĂDESCU

EMINESCU

Îmi cinți
Din frunza de tei
Și Eminescu tresare
în mine
cine rostește
Aproape?

POEM DE SEARA

În basmul din munți
Înserarea se cheamă
pe alb.
Fierul de plug
Seamănă oase-n tăcerea
de lut.
Și-așteaptă-ncoltirea
de palmă
Bărbat și femeie
În seară.

CĂTĂLIN NEACȘU — „Strămoșii”

Istoria cinematografiei

SCENARIUL (II)

Alteori, unele curente cinematografice și-au avut scenariștii lor. Printre cei mai străluciți scenariști ai expresionismului și ai kammerspiel-ului au fost Carl Mayer (1881—1938) și Henrik Galeen. „Mayer a vrut să dezvăluie splendorile și tenebrele aflate în străfundul sufletului, acea alternanță de întuneric și lumină care caracterizează relațiile psihologice dintre ființele umane” (Lupu Pik). El a semnat scenarii pentru câteva capodopere ale ambelor curente, fiind considerat, de fapt, ca unul dintre principalii promotori ai kammerspiel-ului. Pentru expresionistul Fritz Lang o strălucită colaborare, ea însăși regizoare, i-a fost soția sa Thea von Harbou (1888—1954). „Personalitate ciudată a culturii și a sensibilității tipic germane a știut să traducă într-o manieră foarte retorică dezorientarea unei epoci (1920—1934), punând-o în legătură cu miturile ancestrale pe care le-a reînviat” (Roger Bousinot). Cesare Zavattini (n. 1902), o importantă personalitate a neorealismului italian, prea radical uneori, a colaborat, deosebit de fructuos, în primul rând, cu Vittoria de Sica (1901—1973), unul dintre cei mai valoroși regizori ai acestui puternic curent cinematografic ce a influențat și alte școli naționale. Se poate vorbi chiar de cuplul Zavattini—de Sica. Silvana Cirillo a reunit majoritatea scenariilor sale în volumul „Cento mille letteri”. Scriitorii chiar au fost autori de scenarii. Dramaturgul, romancierul și teoreticianul italian Umberto

Barbare (1902—1959); Pier Paolo Pasolini (1922—1975), critic literar, poet, romancier, eseist, teoretician, dar și regizor, a debutat ca scenarist; Louis Delluc (1890—1924), unul dintre primii cronicari de film din lume; Alexandre Astruc (n. 1923), romancier, teoretician și regizor; omul de litere și strălucitul teoretician Béla Balász (1884—1949); dramaturgul englez George Osborne (n. 1929), reprezentativ pentru grupul literar, postbelic, „tinerii furioși”, care primește Premiul Oscar pentru scenariul filmului „Tom Jones”, Marea Britanie, 1963, r. Tony Richardson, împreună, fondatori ai Casei de filme „Woodfall”, în 1958, element important în formarea și afirmarea grupării „Free cinema”; dramaturgul englez Harold Pinter (n. 1930), un dialoghist de excepție; de asemenea, scriitorii Graham Greene (n. 1904) și Samuel Daschell Hammett (1894—1961), care este evocat de regizorul vest-german Wim Wenders în filmul său „Hammett” (R.F.G., 1981); compatriotul, său, Francis Scott Fitzgerald (1896—1940) devine, în 1927, unul dintre scenariștii de la Hollywood. Ca și alții, unii laureați ai Premiului Pulitzer, el a renunțat și a revenit, nemulțumit de serviciile impuse de Casele de filme („Dar îndată ce au fost integrați în banda rulantă pe care o reprezintă un mare studiu, nici unul dintre acești autentici scriitori nu s-a dovedit capabil să producă o operă autentică, un text memorabil pentru ecran” — B. F. Schulberg). Și era vorba, printre alții, de William Faulkner, William Saroyan. Mai trebuie amintiți Arthur Miller (n. 1915) cit și scriitorul german Hugo von Hofmannsthal (1874—1929). Școala nord-americană ne oferă spectacolul unei hiperspecializări și în arta scenariului”. Dudley Nichols (1895—1960) a fost unul dintre cei mai mari scenariști de la Hollywood. Și regulamentul acordării premiilor Oscar, în acest compartiment, de la debut, 1927—1928, ne convinge de importanța acordată scenariului. Mai mult. Dorința scenariștilor de a deveni o forță în peisajul cinematografic s-a finalizat, în S.U.A., în 1935, prin înființarea cunoscutei „Screen Writers Guild” (Asociația Scenariștilor de Film), președinte fiind ales teoreticianul John Howard Lawson. De reținut și contribuția altor scriitori, ca scenariști. Este vorba, însă, de opere literare având ca scop chiar opera filmică. Romancierul, eseistul, regizorul și scenaristul francez Alain-Robbe Grillet (n. 1922), unul dintre componenții „noului roman francez”, impus de „noua critică”, mai ales de Roland Barthes, semnează scenariul, pe care îl numește „cineroman”, pentru capodopera „Anul trecut la Marienbad”, Franța 1961, r. Alain Resnais). Proza lui este de-a dreptul cinematografică prin tehnica sa descriptivă. Ne-o dovedește și scenariul pentru filmul său de debut „Nemuritoarea” (Franța, 1963). El practică un cinematograf intelectual, prin sondarea memoriei. Referindu-se la scenariul „Anul trecut la Marienbad”, el spune: „este un studiu poetic al spațiului și timpului pur mentale, cele ale visului sau ale memoriei și ale întregii vieți afective”. Scriitorul și regizorul sovietic Vasili Suksin (1929—1974) își intitulază proza „Călina roșie”, „nucleul cinematografic”, finalizând-o, chiar în anul morții sale, în filmul cu același titlu. („Filmele lui Suksin pot fi citite ca o operă în proză de cea mai bună cali-

tate” — G. Gorșin). Sint, însă, și autori de scenarii, specializați pentru o astfel de „profesiune”. Poetul Jaques Prévert (1900—1977) a fost unul dintre cei mai inspirați scenariști-dialoghiști ai anilor '30—'40. El a contribuit la afirmarea realismului poetic. Marcel Aimé (1902—1967) debutează ca scenarist în 1933; Charles Spaak, foarte prolific; Jean Aurenche; Jaques-Laurent Bost; Vladimir Pozner; Jean-Georges Auriel-J. G. Huyots, fondator al revistei „Revue du cinéma”; dramaturgul Jean Anouilh (n. 1910) a colaborat, constant din 1936, cu mulți regizori; filosoful și scriitorul Jean-Paul Sartre (1905—1980) semnează scenarii din 1947, unele după propriile-i piese; dramaturgul, poetul și regizorul de teatru german Bertholt Brecht (1898—1957), din 1931, semnează scenarii în Germania și S.U.A.; nord-americanul John Houseman-j. este autor de scenarii din '43; la fel, din 1941, Irving Shaw; John Steinbeck (1902—1968) s-a ocupat intens cu furnizarea de subiecte și scenarii din 1939; de asemenea, Tennessee Williams (1911—1983), din 1950 fiind autorul tuturor scenariilor pentru filmele inspirate din opera sa dramatică.

Nevoia de a conferi scenariului și autorilor lor importanța cuvenită, a generat unele lucrări ce se referă, pe larg și la obiect, la tehnica și „arta” elaborării scenariului. Astfel, în 1929, apare la Berlin „Film Regie und Film-Manuscrip” (Regia de film și scenariul de film) de Vsevolod Ilarionovici Pudovkin, carte ce completează volumul anterior „Regizorul și materialul cinematografic” (1926). În 1929 se editează la Moscova volumul „Arta cinematografului”, volum ce înglobează articolele semnate de ev Vladimirovici Kulezov, începând din anul 1917, și apărute în diverse reviste. El vorbește despre filmul „turnat după un scenariu organic, cu subiecte organice construite în spațiu și timp, cu acțiunile indispensabile modele (model=tipul fizic adecvat rolului, materie inertă în minile regizorului)”. În februarie 1929 Serghei Mihailovici Eisenstein, în articolul „Despre forma scenariului”, formulează teoria scriiturii filmice, având funcția de a „contagia emoțională” pe regizor, scenariul fiind, în fond, un fel de „stenogramă a pulsului emoțional”. În 1931, tot în U.R.S.S., este publicată cartea esteticianului și teoreticianului Viktor Sklovski „Cum se scriu scenariile”, un veritabil „ghid” sau „manual al bunului scenarist”.

În fond, scenariul poate fi considerat o operă literară? În majoritatea covârșitoare a cazurilor, hotărât, nu. El este, în general, un simplu instrument de lucru, dar foarte important, un punct de plecare, un „pretext” un „pre-text”, un stimulente. Ceea ce ne interesează, ceea ce este supus unei riguroase analize, evident, numai în plan estetic, și, bineînțeles, cu criterii specifice, este opera filmică. Și totuși: unul dintre cei mai valoroși scenariști, Tonino Guerra (n. 1920), ce a colaborat atât de armonios cu regizori ca Federico Fellini sau Andrei Tarkovski, a reușit, caz foarte rar, ca, din scenariile sale, să-și construiască o operă literară coerentă. Este vorba de volumul „Mierea” apărut la Editura Robert Laffont în anul 1986.

Raportul operă literară—operă filmică este un prilej promițător pentru a sesiza, a discosa, a analiza elemente ce apropie, contopesc sau îndepărtează aceste două arte, totuși, atât de diferite.

MIRCEA DUMITRESCU ■

Spre o lume a cooperării

(Urmare din pag. 12)

Pacea, ca singură zeităte a istoriei viitoare a umanității, nu este o creație a zilelor noastre, ci își are propria ei zbuciumată istorie în care cronicarii fiecărei clipe de liniște au lăsat nemuritoare testamentele de robust optimism. Ne-am putea opri la Pactul Briand-Kellong, din 27 august 1928 care pentru prima dată în istoria omenirii a scos războiul în afara legii, determinând un curent de opinie care ulterior l-a calificat de către alte numeroase documente internaționale drept cea mai gravă crimă contra umanității. Calificativul pare mai mult decât adecvat dacă avem în vedere că omenirea a cunoscut în ultimii 5500 de ani de când există statistici, grevați de peste 15 000 de războaie, răzgulul a doar 292 ani de pace rodnic, în timp ce numai în ultimii 100 ani puterea armelor a crescut cu peste 1 000 000 de ori. Iar faptul că în ultimii 300 ani s-au semnat peste 8 000 acorduri de pace care au rămas în vigoare cu puțin timp peste 2 ani, fiecare pledează pentru actualitatea faptului că „întrucât războaiele iau naștere în mințile oamenilor, în mințile oamenilor trebuie înrădăcinată ideea păcii”, după cum stimulează Convenția constitutivă a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO). Imperativ cu atât mai presant cu cât, chiar după încheierea ultimului război mondial, s-au consemnat 105 conflicte majore care au provocat 16 milioane de morți în 66 de țări ale lumii.

Având în vedere faptul că în lumea noastră contemporană vechile antagonisme de clasă (nerezolvate) se transformă în contradicții între state și evoluează spre contradicții ireconciliabile între alianțele statale militaro-politice echipate cu armament de distrugere în masă, pacea se impune drept cea mai rațională soluție pentru a salva societatea umană de la o dezintegrare ireversibilă și completă.

c) În scopul consolidării platformei teoretico-dogmatice necesare trecerii practice la realizarea unei noi ordini internaționale România a avansat diverse propuneri ca: Eliminarea tendințelor protecționiste, desfășurarea unor schimbări economice libere de orice îngrădiri și discriminări; Statornicirea unor raporturi echitabile între prețurile materiilor prime și cele ale produselor industrializate; Elaborarea unor programe speciale de ajutorare a țărilor în curs de dezvoltare în domeniul agriculturii, industriei, transporturilor și în alte sectoare de activitate; Începerea cât mai grabnică, în cadrul ONU, a negocierilor globale în problemele cooperării și dezvoltării, etc.

În complementaritatea lor, toate aceste luări de poziție demonstrează că nu lipsa de popularitate a războiului în rândul cetățenilor români, ci convingerea acestora că folosirea mijloacelor militare nu poate fi justificată de nici un scop, niciodată, îi va face să folosească apropiatul Congres al partidului drept tribună și formă adecvată de exprimare a vocației pașnice atât de specifică românilor din totdeauna și cu atât mai mult acum, în acest timp al creației și împlinirilor durabile.

Venind în întâmpinarea gusturilor și așteptărilor publicului iubitor de artă și frumos, joi 9 noiembrie, a avut loc la Timișoara în sala de marmură, un neobișnuit, extraordinar recital de pian. Solista mi-era necunoscută, compozitorii însă erau aleși dintre cei mai cunoscuți: Bach, Brahms, Chopin, Mozart, Enescu, Scarlatti, Liszt. Pe măsura unui virtuoz al pianului. Încă de la început, spectacolul pentru c-a fost realmente un veritabil spectacol, a stat sub semnul unui distinctiv eveniment. În primul rând, prin prezența în sală a numeroși studenți de la Mecanică Agricolă, mulți dintre ei evident la prima tentativă de acest gen. Apoi prin interpretare, unică în felul ei prin mediocritatea constantă și to-

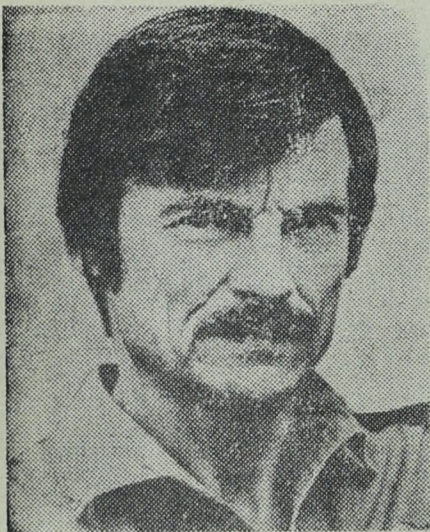
Opinii despre un recital

nul fals. Nu aş putea remarca în aceasta rolul emoției sau stînjeneii care ar fi putut fi provocate de prezența aparatului de filmat, care imortaliza pe peliculă acest succes. Aplombul și firescul simțirii, trebuie să recunoaștem, au făcut ca pînă la urmă încercarea să fie încununată de un veritabil succes. Prin răbdarea și bunăvoința publicului, care răsplătea, în necunosțință de cauză, cu aplauze, fiecare întrerupere pe care solista era nevoită să o facă la vreun pasaj mai greu al unei piese. Strategia interpretării în ordine inversă celei anunțate de prezentatorul student, nu a putut deruta însă un public educat, atent „ochi și urechi” la sunetul muzi-

cii. La sfîrșit, truda de o oră a interpretei și chinul publicului au fost răsplătite cu flori și, drept recompensă, în bunul obicei al locului, am primit, cu emoție în suflet, un supliment de sunete, care au neliniștit din odihna veșnică un al optulea compozitor, ce ne-a rămas necunoscut. M-am interesat în jur. Se pare că n-a fost vorba de vreun spectacol de binefacere pentru interpretă. În discuțiile pe care le-am avut cu spectatorii, venea obsedant întreba-rea: „sînteți rudă cu interpreta?” În urma răspunsului meu negativ, aflam despre durerile de cap, dezinteresul lor pentru muzica cultă, necesitatea participării la acest „spectacol”, un simplu act de prezență de care s-ar putea să se fiină cont. Urma ceva

spus în grabă, despre un tătuc și apartenența studenților la aceeași facultate. În final, firesc, am solicitat un microinterviu interpretei. Mi-a răspuns cu seninătate, despre interpretarea ei multumitoare din aceea seară, cu (miei) ezitări. Într-adevăr, a-firma ea, de obicei i se reproșează că interpretează mult prea încet. De aceea, se grăbește și acum nu mai știe cînd e bine și cînd nu. În final, o ultimă ipoteză spulberată. NU. Solista nu e studentă la mecanică agricolă. E absolventă în promoția 1983, a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, actualmente profesoară de pian la Liceul de Artă „Ion Vidu” din Timișoara.

MIRCEA MITRUȚIU ■

SCULPTURI ÎN TIMP

(...) S-ar putea ca apusul marilor civilizații să însemne că istoria așteaptă, calmă, ca omul să facă alegerea potrivită, după care istoria nu va mai fi pusă în impas și forțată să aducă la un numitor comun o încercare eșuată după alta, în speranța că următoarea ar putea să reușească. Există ceva în acea concepție general valabilă că nici o lecție de istorie nu a fost învățată și că omenirea nu-și dă seama de realizările istoriei. Fiecare catastrofă succesivă este cu siguranță o dovadă că civilizația în discuție a fost înțeleasă greșit; iar când omul este forțat să o ia de la capăt, aceasta nu poate fi decât o cauză a faptului că până atunci avusese ca țel altceva decât perfecțiunea spirituală.

Într-un anume sens, arta e o imagine a procesului încheiat, a posesiei adevărului absolut (chiar dacă sub forma unei imagini), ieșind din lungul, poate cu adevărat nefirșitul mers al istoriei.

Există momente când omul simte nevoia repausului, când simte nevoia să cedeze totul, să renunțe la tot, inclusiv la sine, într-o concepție totală despre lume — ca și Veda (cărți sfinte ale hindușilor, n.n.). Estul fusese mai aproape de adevăr ca Vestul, dar civilizațiile din Vest au devorat pur și simplu Estul cu revendicările lor materialiste.

Comparați muzica din Răsărit cu cea din Apus! Cea apuseană e un strigăt continuu: „Acesta sint eu! Uitați-vă la mine! Ascultați-mă suferind, iubind! Cit sint de nefericit! Cit de fericit! Eu! Al meu! Mie!” Conform tradiției răsăritene, omul nu se referă niciodată la sine. Ființa umană e topită întrutotul în Dumnezeu, în Natură, în Timp; ea se regăsește în toate lucrurile descoperă totul în sine însăși. Gândiți-vă la muzica taoistă... China acum 600 de ani î.e.n. Dar acest caz, de ce n-a triumfat o asemenea idee superbă și de ce s-a prăbușit? De ce civilizația ridicată pe un asemenea fundament nu ne-a parvenit sub forma unui proces istoric desăvârșit? Probabil pentru că a ajuns în conflict cu lumea materialistă din jurul ei. Tot așa cum personalitatea ajunge în conflict cu societatea, această civilizația a intrat în dezacord cu o alta. Și n-a pierit doar din acest motiv, ci și din cauza confruntării ei cu lumea materialistă a „progresului” și tehnologiei. Dar această civilizație fusese punctul suprem al adevăratei științe, sare din sarea pământului, iar conform logicii gândirii apusene, conflictul, de orice fel ar fi el, este esențialmente lipsit de rost.

În încheiere, i-aș recomanda cititorului — având o totală încredere în el — să creadă că acel unic lucru pe care omul l-a creat vreodată în spirit de autocedare este imaginea artistică. Se pune întrebarea dacă însemnătatea oricărei activități umane nu rezidă în conștiința artistică, în actul creativ gratuit și dezinteresat.

Traducere și adaptare,
CRISTIAN POPESCU-CIOBANU ■

DIMITRIE PAVLOVICI, legendarul portar al clubului F.C. Ripensia și al echipei naționale, MITI PAVLOVICI, cum îi zic intimii, este legat de pat, cu picioarele paralizate, se deplasează numai pe scaunul cu roțile. Noi am crezut că o să întâlnim un om tăcut, demoralizat, deprimat. Dimpotrivă, am cunoscut un om care, în pofida sechelelor sale corporale, nu arată nici o resemnare, este foarte vorbăreț și primește cu bucurie și politețe pe fiecare. Întotdeauna vorbește cu multă însuflețire de trecutul său.

La intrarea noastră în modesta dar pedant de curată sa locuință (Timișoara strada Păuliș 29 Mehala), juca tocmai șah cu fostul coleg de club Zoltan Beke (vestita linie de atac a Ripensiei: BINDEA, BEKE, CIOLAC, SCHWARTZ și DOBAY), care-l vizitează des. Portarul (acum în vîrstă de 77 ani) care apărea întotdeauna îmbrăcat în tricou negru, guler alb și care, pentru detentele sale fantastice, a fost denumit „Pantera Neagră”, ne povestește cu plăcere despre viața și activitatea sa fotbalistică. Noi așteptam să ne povestească despre succesele sale, însă el face tocmai contrariul. Cu cît ne povestește mai mult, se conturează tot mai bine personalitatea acestui idol al multor simpatizanți de fotbal timișoreni (și nu numai timișoreni).

S-a născut la 26 aprilie 1912, în cartierul Mehala. După absolvirea a 6 clase elementare a învățat meseria de tâmplar. El a făcut ucenicia la „maestrul” Gaborek. Datorită staturii sale atletice, a fost un copil vîoi și înzestrat pentru sport. Iubea natura și avea un hobby: Porumbelii. Pentru că tatăl său nu-i permitea să țină porumbelii acasă, îi lăsa în grijă la maestrul său. Într-o zi, a venit la maestrul său un anume profesor Laub, un columbofil, care a reclamat că i-au dispărut porumbelii și vrea să controleze dacă nu se află cumva printre cei ai ucenicului. Maistrul, intimidat de figura impunătoare a profesorului, i-a predat toți porumbelii ucenicului. Ziua următoare, când Pavlovici a găsit cuiburile goale și a aflat cauza dispariției porumbelilor, și-a împachetat lucrurile și-l părăsi pe meșter fără a spune un cuvînt. Nici severitatea tatălui și nici rugămintele meșterului nu l-au putut determina să-și reia locul de muncă. Nu

A FOST ODATĂ RIPENSIA...

a putut ierta jignirea. Ucenicia și-a completat-o la un alt „maestru”, A Berger.

Dragostea pentru fotbal și-o cultivă de la opt ani, cînd, pe cîmpul viran de la Mehala se organizase la început un campionat neoficial de fotbal între străzi. (S-au adunat cam 2—3 străzi și au format astfel mai multe echipe). Pavlovici a debutat acolo pe post de centru înaintaș, fiindcă îi plăcea să marcheze goluri. Cînd se ivea vreo lovitură de la 11 m împotriva echipei sale Miti trecea în poartă pentru a o apăra, căci avea dexteritatea și talentul unui portar. Astfel i-a mers faima de portar foarte bun.

La 18 ani, cu o statură athletică impunătoare (înălțimea peste 180 cm) și cu multe rezultate notabile la săritura în înălțime, săritura în lungime, sprint și altele, fu numit și „Tarzan”. La recomandarea lui Milan Odiat, a fost legitimat și folosit ca portar (deși era încă junior), deoarece portarul titular al echipei întia se îmbolnăvise. Primul joc „oficial” al tînărului portar a avut loc în cadrul Campionatului districtual de categoria II-a, la jocul dintre Dacia

și A.M.E.F.—Freidorf, disputat în deplasare în cartierul Freidorf și terminat la egalitate: 2:2.

Pavlovici a apărat poarta echipei „Dacia” între anii 1929 și 1933 și s-a născut printre fotbalistii valoroși care s-au format pe maidanele cartierului, cum au fost: Lucian Gruin (extremă stîngă la Venus București), Taleanu (Banatul Timișoara), Bujor Bădeanțu (extremă dreapta la C.F.R. Timișoara), Gică Duma (C.F.R. Timișoara) și alții.

La scurt timp s-a deplasat cu o selecționată de amatori a Timișoarei la Kikinda (Jugoslavia), cu toate că rezultatul fusese 1:1 s-a remarcat tînărul portar athletic cu o prestație de excepție.

„A doua zi dimineața, — ne povestește Pavlovici — m-am dus împreună cu Ion Reda și Milan Odiat, la depozitul central al lui Berger. Acolo s-a discutat problema transferului. La prezentări, cînd a dat mîna cu mine. Dr. Cornel Lazăr, președintele clubului și Eugen Berger, s-au uitat mult și prelung la mîinile mele. La început nu am înțeles de ce? De fapt în acea perioadă nu se găseau mînuși din piele pe măsura mîinilor mele.”

CRISTOFOR ALEXIU ■

Se poate învăța o limbă străină în patru săptămîni? [II]

După preambulul orientativ pe care l-am oferit anterior, din dorința de a amorsa intelectual și afectiv cititorii revistei la cauza sugestologiei, să reluăm momentele biografice cruciale ale acestei fascinante direcții ce se profilează în știința despre om, pentru a ne structura o opinie mai profundă, mai nuanțată și mai lucidă asupra ei. Dar mai întii o precizare: așa cum o reclamă conotațiile etimologice ale termenului, sugestologia este știința sugestiei, iar aplicarea ei în domeniul învățămîntului se numește sugestopedie — o metodă pedagogică inedită, utilizabilă la orice vîrstă și pentru orice disciplină, (deci nu numai în învățarea limbilor străine).

Evaluarea critică a sugestologiei și respectiv a sugestopediei este departe de a fi încheiată, din rațiuni multiple, asupra cărora nu este locul și momentul să stărui. Oricum, ne raliem și noi opiniei formulate în 1987 de J. Lerede, că nodul gordian în această evaluare presupune, în prealabil, explicarea exhaustivă a fenomenului sugestiei, precum și a implicațiilor sale majore asupra existenței umane.

Viața și opera lui Lozanov trăiesc într-o asemenea simbioză, încît un sumar periplu istoric în sugestologie nu se poate realiza fără unele referiri biografice asupra creatorului ei. Părintele sugestologiei s-a născut în 22 iulie 1926; a studiat medicina la Sofia, fiind captivat încă din timpul studenției de problematica psihologiei în general și a fenomenelor parapsihologice în particu-

lar: telepatia și precogniția (aptitudinea unor persoane de a prezice viitorul). Celebrul caz al Vangăi Dimitrova din Petrih (care știa să descifreze trecutul și să scruteze viitorul cu o uluitoare acuratețe) îi va marca într-un mod decisiv destinul său profesional. Debutul medical al lui Lozanov are loc în 1951 ca psihiatru. Treptat, în postura de psihoterapeut, probează imensele virtuți curative ale sugestiei. Între anii 1960—66, în urma vizitelor pe care le face la Leningrad în laboratorul lui Vassiliev, creatorul sugestologiei își nuanțează convingerile referitoare la telepatie. Mai mult decât atît, i se structurează convingerea că între ființele umane există o microcomunicare permanentă subtilă și discretă, de natură preconștientă sau inconștientă, care tezaurează potențe nebănuite ce merită a fi captate, dezvoltate și exploatate constructiv. Comportamentul nostru, prin întregul său registru de elemente ce-l acompaniază (priviri, voce, mimică, gesturi, atitudini, etc), contribuie la această microcomunicare interumană. Ca urmare, organizînd în mod deliberat și pertinent elementele microsugestive ale ambianței, pot fi declanșate efecte de profunzime, care influențează într-o manieră spectaculoasă dinamica vieții noastre psihice, funcționarea memoriei, imaginației și creativității.

Terapia prin sugestie pe care o exersează Lozanov în diverse spitale din Sofia (între 1955—1956), îi va furniza de asemenea noi argumente la înălțarea

edificiului sugestologic. În același sens vor acționa și călătoriile sale în India, începînd cu 1965, destinate aprofundării practicilor yoga. Lozanov ajunge la concluzia că uluitoarele performanțe de memorare ale yoginilor (care pot de pildă asimila și reda cu dezinvoltură cele 10550 de versete ale Rig-Vedei) se datoresc unei valorificări integrale ale sugestiei și autosugestiei, prin intermediul unor tehnici validate milenar. În lucrarea „Manual de psihoterapie” (1963), Lozanov oferă practici medicale psihiatrice o metodă nouă de tratament, numită psihoterapie integrală, bazată pe utilizarea sugestiei. De la psihoterapia integrală și pînă la sugestologie nu mai este decât un pas. Experiența definitorie care a permis realizarea acestui salt este legată de pacientul sudor (relatată deja de noi în numărul precedent). În perioada următoare, alte cazuri similare vin să confirme și să impună o idee majoră pentru destinul sugestologiei și anume că funcțiile memoriei sporesc incomparabil mai mult sub influența sugestiei decât a hipnozei. Astfel, certificatul de naștere a sugestologiei a fost semnat.

Primul cîmp de experimentare și fructificare al hipermneziei sugestive a fost cel al învățării limbilor străine. Din acel moment apare sugestopedia care după expresia lui Lozanov este metoda experimentală a sugestologiei.

(Va urma)

ANCA MUNTEANU

SPRE O LUME A COOPERĂRII

Desfășurarea istoriei contemporane, implicit sau explicit, confirmă ascensiunea ireversibilă a aspirațiilor oamenilor muncii în spațiul valorilor general-umane producând mari și spectaculoase mutații în toate sferile societății, confirmând și în acest sens, obiectivitatea aprecierilor Programului Partidului Comunist Român referitor la conținutul epocii contemporane ca epocă a necesității edificării unei lumi a dreptății sociale și naționale la nivel planetar, aceasta fiind, în concepția noastră, singurul cadru în care pacea se poate regăsi în termeni de certitudine. O lume pe măsura aspirațiilor fundamentale ale producătorilor de bunuri materiale — adevărații creatori ai istoriei dintotdeauna și cu atât mai mult ai istoriei viitoare a omenirii, după cum preciza tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, la recenta Plenară largită a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, din 24-25 octombrie 1989.

Din această perspectivă, devine obiectiv-necesară în viața internațională o strategie politică inspirată din ceea ce unește popoarele lumii făcându-le convergente praxeologic aceluiași ideal: apărarea necondiționată a păcii. În vizuna documentelor programatice ale partidului și statului nostru, însă, *apărarea păcii* nu este posibilă decât *cu mijloacele păcii*: respectarea fermă a independenței și suveranității, renunțarea la orice formă de imixtiune, desolidarizarea de echivocul acțiunilor care încearcă să justifice politica sferelor de influență.

Răspunzând acestei nevoi de sens imanență mersului istoric neîntrerupt, socialismul, ca atitudine nouă față de existență și ca practică social-istorică revoluționară, a deschis calea ireversibilă reazăării pe baze noi a întregii societăți umane. În acest proces, de complexitate fără precedent, se impune nu numai ascultarea, ci și respectarea strictă a voinței forțelor sociale care prin întreaga lor activitate se situează în perimetrul liniilor de forță ale progresului istoric.

În contextul acestora și solidară lor, România socialistă, consecvență vocației sale umaniste, în largă deschidere internaționalistă a politicii sale, militează pentru înlăturarea tuturor surselor de tensiune și conflict pentru crearea în viața internațională a unei atmosfere de robustă încredere în om, în măsură să dea fiecărui individ sentimentul valorii sale, al capacității sale, de a organiza, de a crea, de a activa. „Înfăptuirea unitară în viața a documentelor Conferinței general-europene de la Helsinki” (desfășurată la inițiativa României), afirma tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului nostru, conturând imaginea unei responsabile meditații asupra singurei alternative a epocii contemporane: pacea.

Considerăm, de aceea, că dinamica epocii noastre dă expresie unei imanente nevoi de sens într-o dublă accepțiune: pe de-o parte diversificările epistemologice fără precedent fac obiectivă nevoia de filosofie, iar pe de altă parte, efervescența politică fertilizează interogații fundamentale referitoare la competența și oportunitatea deciziilor precum și definirea clară a intereselor cărora le slujesc aceste decizii. Ca replică istorică la această necesitate obiectivă Programul Partidului Comunist Român fundamentează perspectiva materialist-dialectică a participării noastre la ritmurile veacului, așezându-ne în suflute convingerea că viitorul

aparține oamenilor muncii ale căror interese vertebralizează evoluția complexă a contemporaneității.

Gindită și derulată efectiv în termeni de competiție, dezvoltarea multimilenară a societății umane a atins un punct cardinal în care acumulările reciproce de forțe fac imposibilă confruntarea ca soluție a problemelor fundamentale ale contemporaneității. De aceea, frecvența cuvintului rațiune, invocat nu numai în spațiul semantic al dezbaterilor filozofice tradițional raportate la acest concept generic, se referă și la acțiunea practică a maselor largi de pe toate meridianele. Segmente tot mai ample ale opiniei publice polarizează în raport cu singurul ideal capabil să surmonteze toate exclusivismele, inclusiv cele ideologice: dreptul necondiționat la viață demnă în libertate și liniște. Pentru că, Pacea, la nivel planetar, este indisolubilă de pacea interioară care structurează infinitul de suflet și de conștiință al oamenilor. Dovada peremptorie a acestei imposibile partajări o constituie recunoașterea globalității fenomenului invocat prin instituționalizarea anului 1986 ca „An internațional al păcii”.

Înscris, deja, în cronica vieții mondiale ca un moment de referință ce a succedat unui alt moment similar — Anul internațional al tineretului, propus și aniversat la inițiativa țării noastre, a dat prilejul României socialiste să marcheze încă un valoros aport în obșnuitul său flux de inițiativă politică prin hotărârea de a reduce unilateral cu cincii la sută cheltuielile afectate preocupărilor de ordin militar. Aceasta, evident, în compatibilitate cu convingerea că apărarea națională și apărarea vieții reprezintă o singură problemă și nu două, iar ambele spații de cooperare, explorate de comuniștii români, sînt tot atâtea argumente ale unei contribuții active, deopotrivă teoretic-doctrinare și practice, aduse la consolidarea încrederii și afirmării unor raporturi de tip nou pe plan internațional. Dînd glas acestei înalte exigente și unanimei deschideri către pace care caracterizează înconfundabil poporul nostru, prezența românească stimulează, astfel, regîndirea constructivă a unei teme cu valoare perenă pe coordonatele unui civism superior. În vederea acestei finalități, incontestabil pozitive, educația pentru pace a devenit o componentă a educației integrale, lupta pentru caracter făcînd parte din aceeași complexă problematică a lumii, caracterizată prin globalitate, universalitate și pluridisciplinaritate, profilul etic al individului nemaifiind decupat din profilul noii etici internaționale. O etică încă gravată de elemente conservatoare care au conjugat războiul dobinzilor cu războiul valorilor în trama acestui prezent în care nevoia de demnitate nu mai suportă nici un fel de alternativă. În aceste circumstanțe, acțiunea practică, efectivă a maselor dă conținut unui înțeles de mare înedit umanist păcii, pînă nu demult confundată cu un concept negativ — absența războiului, iar experiența revoluțiilor și construcțiilor socialiste, demonstrează că munca, subordonată exigențelor dezvoltării, e singura în măsură să instituie un climat educativ, în consens cu idealurile prosperității într-o lume liberă, inclusiv de focurile morale ale celor mai longevive prejudecăți. Generalizarea și consolidarea permanentă a proprietății obștești asupra mijloacelor de producție au pus

baze trainice educației, devenită coextensivă întregului popor: formarea prin muncă și pentru muncă se-mplețește organic cu contribuția pașnică și rodnică a armatei populare la consolidarea cuceririlor revoluționare ale socialismului, vectorul său profesional fiind orientat spre zona constructivă în sincronie cu câmpul vectorial al dezvoltării multilaterale. În prelungirea acestui inestimabil crez, din 1965, cînd Adunarea Generală a Națiunilor Unite își însușea o propunere românească adoptînd „Declarația cu privire la promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare”, pînă-n 1985, care a coincis cu cea de-a 40-a aniversare a constituirii ONU, cînd tot la inițiativa României „Anul internațional al tineretului” s-a desfășurat sub deviza „Participare-Dezvoltare-Pace”, amplele deschideri internaționaliste ale acțiunilor românești au operat în numele contribuției sincere de realizare a unui adevărat etos al cooperării, menit să cultive ceea ce unește, nu ceea ce separă popoarele lumii. Ca o recunoaștere imparțială a acestor neobosite acțiuni Asociația Internațională a Educatorilor pentru pacea lumii (I.A.E.W.P) care dispune de statut consultativ pe lângă ONU, UNESCO, UNIDO (Viena), și al cărei prim congres mondial s-a ținut la București (1974), începînd cu cel de al treilea congres al său (1982) a-ncredințat României funcția de secretar general al I.A.E.W.P. Scopul său: să pregătească generațiile care vor veni în spiritul unui etos al cooperării, participării și democrației. Căci, dacă sarcina generației prezente este să cucerască pacea, ea trebuie în același timp apărută și menținută. Mai mult: trebuie construită și practică în toate situațiile de viață, iar generațiile de mîine, care vor trăi într-o lume complet schimbată de ordinoare și computere, sînt așteptate să fie adevărați constructori ai păcii. Or, precedentul mondial creat de România, prin reducerea pentru prima oară cu 5% a cheltuielilor militare, a canalizat eforturile constructive tocmai în către acest orizont de conjugare benefică a concepției cu praxisul permanent al păcii orientînd educația în direcția participării și implicării responsabile. În acest sens, Referendumul național s-a constituit ca un exercițiu practic de democrație în care participarea responsabilă a relevat o altă dimensiune a preocupărilor țării noastre pentru modelarea în continuare a civismului păcii, ajuns deja la o cotă semnificativă a maturității sale. Răspunsul nostru afirmativ a fost, cu certitudine, validarea comportamentului de adevărați constructori ai păcii. **Experiența istorică, cel mai neascultat dintre toți înțelepții lumii,** a marcat prin această inițiativă a României, un precedent suficient de convingător în a determina conjuncția definitivă dintre declarațiile de principii și faptele efective.

Inițind rodnice transformări structurale pe plan intern, Congresul al IX-lea al P.C.R. a deschis, în același timp, perspectivele unei serii largi de remarcabile inițiativă românești pe coordonatele de evoluție ale vieții internaționale multiplicînd considerabil posibilitățile de exprimare a țării noastre naționale.

sub semnul libertății și independenței Plecînd de la axioma, validată de în-

treaga istorie a umanității, conform căreia politica externă este o continuare a politicii interne, această deschidere internaționalistă a poporului nostru este încă o formă de argumentare a convingerii că socialismul este, inevitabil în mișcarea istorică ireversibilă. Căci, dacă sub impactul revoluției științifico-tehnice munca s-a socializat permanent tînzînd către o socializare coextensiv, popoarelor, legea obiectivă a concordanței cere cu necesitate și o socializare corespunzătoare a raporturilor de proprietate. Cum, însă această cerință intrinsecă progresului istoric nu poate fi îndeplinită decât prin socializarea întregii puteri politice, socialismul s-a afirmat și se consolidează nu ca una din alternativele posibile ale viitorului, ci ca singurul tip de societate capabilă să deblocheze toate mecanismele istoriei. Conform, deci, convingerii că viitorul aparține prin excelență tineretului, căruia îi revine misiunea de a traduce în viață, etapă de etapă, proiectul social și uman, al noii societăți, primul apel a fost făcut generației care aflîndu-se în faza achizițiilor culturale și comportamentale are nevoie cel mai mult de modele. Un astfel de model, umanist și generos poate inspira, atît pe plan intern cît și internațional, opțiuni civice în cunoștință de cauză și poate inspira comportamente social-politice în consens cu evoluția globală a societății umane. Pentru că, tocmai mondializarea fără precedent a vieții pune în termeni de acută necesitate o nouă atitudine de valorizare a vieții umane, în deschiderea, de loc retorică, a întrebării: ce valori orientează procesul de „internaționalizare a lumii”?

Spre deosebire, deci, de pacifismul clasic care se confundă cu o poziție de respingere morală sau religioasă a războiului, de pe poziții individuale, fără vreo legătură cu platforme politice concret definite, epoca contemporană redefineste pacea ca primă condiție, elementară, pentru viața umană. Ca urmare, și conștientizarea ideii de pace dobîndește dimensiuni planetare cerînd acțiuni de aceeași amplitudine, în sensul conștientizării structurii problemelor globale, în cadrul cărora, pacea este problema globală prioritară.

(Urmare în pag. 19)

forum studentesc

Organo al Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrala Universitară Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretului 4, cam. 1, telefon 14967 (sedințe — tot ora 20) și Căminul 16/ B, cam. 23 (sedințe — tot ora 20). Tipări: I.P. „BANAT”